

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΟΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 585

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Έν 'Αθήναις, 22 Σεπτεμβρίου 1891

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ
*Έν 'Αθήναις . . . . . φρ. 8.— Ταῖς ἐπαρχίαις. . . . . " 8.50 *Έν τῷ ἐξωτερικῷ . . . φρ. χρ. 15.— *Έν Ρωσίᾳ. . . . . ρούβλ. 6.—	Μιλλανβοῦ καὶ Ἐτιεβάν : Αἱ Ἀστωργοὶ Μητέρες. —Καρόλου Μερουβέλ : ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτσις : ΙΣΠΑΝΙΑ. — Ἀλεξάνδρου Παππαδοπούλου : Ἡ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΓΑΛΑΝΟΜΑΤΗ.	ΟΔΟΣ ΠΡΟΣΕΤΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10 Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμεων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΜΙΛΛΑΝΒΟΑ ΚΑΙ ΕΤΙΕΒΑΝ

ΑΙ ΑΣΤΟΡΓΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

Πρὸ ὀλίγου ὁ νεαρὸς ζωγράφος εἶχε δεχθῆ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ πατρὸς του Πέτρου Δερὸς. Ἀφοῦ οὗτος ἐκάθησεν ὀλίγον, παρεκάλεσε τὸν υἱὸν του νὰ τὸν εἰσάξῃ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ καὶ νὰ τῷ δείξῃ τὰς εἰκόνας του.

Ὁ Πέτρος Δερὸς ἐξηκολούθει τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν εἰκόνων, τεθειμένων ἐπὶ ὀκρινδάντων ἢ ἀπλῶς ἐπὶ καθεκλῶν, ὅτε αἴφνης ἔστη ἐνώπιον εἰκόνας, παριστώσης ἀνθοδέσμη ἴων καὶ ρόδων.

— Ζωγραφίζεις ἄνθη τῶρα ; ἠρώτησε τὸν υἱὸν του.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Γάστων γελῶν ἔχω μαθητάς, οἱ ὅποιοι τὰ ζωγραφίζουν.

— Ἀπὸ τῶρα ;

— Καὶ ἂν ἐγνώριζες τὸ ὄνομα τοῦ ἀξιεράστου προσώπου, τὸ ὅποτον ἔρχεται τρίς ἢ τετράκις τῆς ἐβδομάδος ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ μου, ὅπως παραδοθῆ εἰς τὰ θέληγτρα τῆς ἀνθοκομίας...

— Ποιὸν εἶνε ;

— Ἡ κυρία Ἐσθῆρ Φλορβάλ.

— Αὐτή ; εἶπε διὰ φωνῆς σοβαρῆς ὁ Πέτρος Δερὸς.

— Ἀναμφιβόλως. Εἶνε πλουσιοπαρόχος ἐγκαταστημένη εἰς Παρισίους πρὸ δύο περιπου μηνῶν. Φαίνεται ὅτι θὰ ἐπέρασε πολλὰ τὸν χειμῶνα, προσέθετο μειδιῶν.

— Αὐτά, τὰ ὅποια μοὶ λέγεις, ἀγαπητέ μου υἱέ, εἶπε βραδέως ὁ Πέτρος Δερὸς, μοὶ προξενοῦσιν, ἀγνωστον διὰ ποῖαν αἰτίαν, ἀκούσιον ἀνησυχίαν. Δυσπίστει πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτὴν.

— Νὰ δυσπιστῶ πρὸς αὐτὴν ; καὶ διατί ;

— Διότι εἶνε γυνὴ ἐπικίνδυνος. Νομίζεις ἐν τῇ ἀπλότητί σου ὅτι ἔρχεται ἐδῶ διὰ νὰ διδαχθῆ ζωγραφικὴν ἀπατάσαι οἰκτρῶς. Αὐτὴ ἡ γυνὴ εἶνε πονηροτάτη, εἶνε πλάσμα ἐλεεινὸν καὶ τρισάθλιον τὴν γνωρίζω πολὺ καλὰ. Πρόσεξε, ἀγαπητέ μου Γάστων, νὰ μὴ συλληφθῆς εἰς τὰ δίκτυά της. . . . θὰ χαθῆς. Ἡ ὑποκρισία της, τὸ θράσος της καὶ ἡ μοχθηρία της ὑπερβαίνουν πᾶν ὄριον εὐκόλως σαγηνεύεται τις ἀπὸ δύο ὤραιους ἐλκυστικὸς ὀφθαλμούς, ἐρωτύλως ἀτενίζοντας καὶ μάλιστα ὅταν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοὶ εἶνε γυναικὸς ὤραιας καὶ νοήμονος, ὡς ἡ Φλορβάλ, ἢ ἀνελικρίνεια τῆς ὁποίας εὐκόλως ἀποκρύπτεται ὑπὸ ἀφιλοκερδῶν φαινομένων.

— Βεβαιώθητι, πατέρα, ὅτι ἡ Ἐσθῆρ δὲν εἶνε δι' ἐμὲ τόσο ἐπικίνδυνος, ὅσον φαίνεται.

— Ἐσθῆρ ! τὴν ὀνομάζεις λοιπὸν μόνον Ἐσθῆρ ; Δὲν ἐγνώριζον ὅτι ἔχεις τόσο μεγάλην οἰκειότητα.

— Ἀλλὰ σὲ βεβαιῶ...

— Μὴ ψεύδεσαι, ἀγαπητέ μου Γάστων, εἶνε ἐρωμένη σου ἢ μέλλει νὰ καταστῆ τοιαύτη.

— Ἀλλὰ τί σὲ κάμνει νὰ τὸ ὑποθέτῃς ; Ἡ κυρία Φλορβάλ εἶνε γυνὴ καθὼς πρέπει...

— Βλέπω ὅτι ἀντὶ νὰ μοῦ ἀπαντήσης, ἀναλαμβάνεις τὴν ὑπεράσπισίν της. Ὅθεν δὲν ἀπατώμαι, εἶνε ἐρωμένη σου...

— Πατέρα, ἐψέλλισεν ὁ νεανίας.

— Λοιπὸν, ἀφοῦ τὸ κακὸν ἔγεινε, φρόντισον τοῦλάχιστον νὰ τὸ ἐπανορθώσης ἀπαλλασσόμενος ὡς τάχιστα τῶν μετ' αὐτῆς σχέσεών σου. Μαθε κατὰ πρῶτον τί εἶνε ἡ γυνὴ αὐτὴ καὶ κατόπιν ἀποφάσισε. Νομίζεις ἴσως, διότι παρεδόθη εἰς σέ, ὅτι σὲ ἀγαπᾷ ! Πόσον ἀπατάσαι. Ἀγνοεῖς καθολοκληρίαν τοὺς Μακκιαβέλας αὐτοὺς μετὰ φουστάνια, οἵτινες εἶνε ἡ προσωποποιήσις τῆς ἀπάτης, τῆς κακεντρεχίας, τοῦ ἀτίμου συμφέροντος... Ἀπὸ τὰ πλάσματα αὐτὰ μὴ ἀναμένῃς οὔτε πάθος ἀληθές, οὔτε ελικρίνεια οὔτε παραφορὰς ἔρωτος. Νομίζεις ὅτι αὐταὶ παραδίδονται πρὸς σὰς, ἐνῶ σεῖς κυρίως παραδίδασθε πρὸς αὐτάς. Μὴ περιμένης οὔτε αἰσθήματα οὔτε σκέψεις γενναιοφροσύνης. Ἡ φιλοδοξία, ἡ ματαιότης, ἡ πλεονεξία, ἡ ἐπιθυμία τῆς ὑπεροχῆς ἐπὶ παντὸς ὅπερ τὰς περιβάλλει καὶ ἡ ἀκαταμάχητος μανία νὰ κατασυντρίβωσι τὰς ἀντιπάλους τῶν εἶνε τὰ μόνον ἐλατήρια, τὰ μόνον αἰτία τῶν πράξεών των. Νὰ δεσπόζωσι πάντων, νὰ βλέπωσι τοὺς ἀνδρας ἔρποντας ὑπὸ τοὺς πόδας των, νὰ ἐξοργίζωσι τὰς γυναίκας διὰ τῆς πολυτελείας των, νὰ κατασυντρίβωσι πᾶν ὅ,τι πρὸς αὐτάς ἀνθίσταται, ἰδοὺ ὁ σκοπὸς δὲν προτίθενται αἱ ἔχιδναι αὐταί. Ἀπὸ σέ Φλορβάλ δὲν ζητεῖ χρήματα διότι δὲν εἶσαι πλούσιος, ἀλλὰ θέλει τὴν νεότητά σου, τὴν ῥώμην καὶ τὴν ἰσχύν τῆς καρδίας, τὴν μεγαλοφυίαν σου καὶ τὴν ἀνθίζουσαν δόξαν σου... Ἄ ! ἐὰν ἐγνώριζες ! Ἄκουσέ με, ἐγνώρισα ποτὲ μίαν τῶν γυναικῶν τούτων, νέαν, ὦ ! πολὺ νεωτέραν τῆς κυρίας Φλορβάλ, ἀλλ' ἦτις ἐνέκλειεν ἐν ἐκυτῇ ἀπαντα τῆς κακίας τὰ σπέρματα, τὰ ὅποια ἢ ὄριμος ἡλικία ἔτι μάλλον ἀναπτύσσει· ἡ γυνὴ αὐτὴ εἶχεν ὄλα τὰ ἐλαττώματα, ὅλας τὰς σκληρότητας καὶ πρὸς τοὺς ἀπιστίαν ἐταίρας ἀναιδοῦς καὶ ἀναισθησίαν... Ἐν

τούτοις ποῖος τὰ ἐπίστευεν; Ἦτο τόσῳ νέα, τόσῳ ὠραία, τὸ μέτωπόν της ἦτο τόσον ἀγνόν, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐνεύχον τόσην ἀγαθότητα!... Τὴν ἡγάπων παραφόρως καὶ εὐχαρίστως θὰ ἔδιδον τὴν ζωὴν μου ἀντ' αὐτῆς! Ἄ! ἀγαπητόν μου τέκνον, προσέθετο πυρετωδῶς, ἐὰν ἐγνώριζες πόσον ὑπέφερον!

— Ἰδόμεν, πατέρα, διέκοψεν ὁ Γάστων, ἠσύχασον. Ἐκλαμβάνεις πολὺ τραγικῶς τὰ πράγματα. Δὲν θέλω νὰ σοὺ ἀποκρύψω τίποτε εἰνε ἀληθές, ὅτι ἡ Φλορβάλ... ἀλλ' ἄς τ' ἀφίσωμέν αὐτά. Σὲ βεβαίω ὅμως ὅτι δὲν εἶνε τίποτε σπουδαῖον καὶ ἡ ἀπόδειξις εἶνε, διὰ νὰ σοὺ τὰ εἴπω ὅλα, ὅτι ἀγαπῶ ἄλλην, νεανίδα δεκαεξέτων θελκτικωτάτην.

— Ποία εἶνε αὐτή;

— ὦ! ἠσύχασε εἶνε κόρη πολὺ καθὼς πρέπει, πεπρωτισμένη δι' ἐπιζήλων προτερημάτων. Τὴν εἶδον κατὰ πρῶτον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Βιδῶ, ἐμπόρου πλαισίων, ἀμέσως ἠσθάνθην ἐμαυτὸν ἀκατασχέτως προσελκυόμενον πρὸς αὐτήν· ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἐρευνῶν μου ἔμαθον ὅτι ἡ νέα αὕτη ἀπώλεσε πρὸ πολλοῦ τὴν μητέρα της καὶ ὅτι ἀνετράφη μόνον ὑπὸ τοῦ πατρὸς της, ἀνδρὸς κατὰ πάντα ἀξιολόγου, πραγματογνώμονος παρὰ τῷ Ἐμποροδικεῖω. Ὁ κύριος Βιδῶ, ὅστις τοὺς ἐγνώριζε, πολὺ καλὰ, μεγάλως μοὺ τοὺς ἐπήνεσε. Τὸ συμπέρασμα εἶνε ὅτι ἡ ἐν λόγῳ νεανὶς μοὶ ἐνέπνευσεν ἰδέας περὶ γάμου...

— Τί; τί; διέκοψεν ὁ γέρον· σκέπτεσαι νὰ νυμφευθῆς;... εἰς τοιαύτην ἡλικίαν, σὺ, καλλιτέχνης!... Ἄ! δυστυχῆ, ὅποια ἰδέα!!

— Σπεύδεις περισσότερον ἀπὸ ἐμέ, ἀντεῖπε γελῶν ὁ Γάστων. Τὰ προσκλητήρια δὲν ἐτυπώθησαν ἀκόμη...

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Δερός. Δὲν ἔδωσα ἀκόμη τὴν συγκατάθεσίν μου.

— Τὸ γνωρίζω, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐὰν σοὶ τὴν ζητήσω, δὲν θὰ μοὺ τὴν ἀρνηθῆς.

— Ὡς τὴν ἀρνηθῶ ἄνευ ἀμφιβολίας, εἶπεν ὁ γέρον ἠθοποιὸς μετὰ σοβαρότητος. Ἄλλ' ἄρκετὰ εἶπομεν περὶ τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ· ἔλα, ἀναχωρῶ με συνοδεύεις;

— Εὐχαρίστως θὰ σοὺ διηγηθῶ τοὺς ἔρωτάς μου μετὰ τῆς δεσποινίδος Ρισόν.

— Αὐριοῦ ἀναχωρῶ διὰ τὸ Βέλγιον. Πᾶρε λοιπὸν τὸ κπέλλο σου.

— Κυρὰ Ζακινέ! ἐφώνησεν ὁ Γάστων.

Ἡ γηραιὰ ὑπηρέτρια πάραυτα ἐνεφανίσθη.

— Ὡς ἔλθω πολὺ ἀργά· ἄφησε τὸ κλειδί στὸ θυρωρὸ, εἶπεν αὐτῇ ὁ κύριός της.

Πατὴρ καὶ υἱὸς ἐξῆλθον.

Γ

Ἦτο ἤδη μεσονύκτιον, ὅτε ὁ νεαρὸς ζωγράφος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ οἰκημῶν του. Ὁ θυρωρὸς, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἐζήτησε τὴν κλειδῶν του, τῷ ἀπήντησεν ὅτι δὲν τὴν εἶχεν. Ἐκπλαγεὶς καὶ ὑποθέσας ὅτι ἡ κυρὰ Ζακινέ θὰ εἰργάζετο ἀκόμη κατὰ τὴν προκεχωρηκυῖαν ἐκείνην ὥραν, ἀνῆλθε ταχέως τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος καὶ εὔρε τὴν κλειδῶν ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ ἐργαστηρίου του.

Εἰσηλθε.

Περίεφερε τὸ βλέμμα περὶ ἑαυτὸν. Οὐδὲν εἶδεν.

Ἀφῆνης ἐλαφρὸς γέλως ἠκούσθη προερχόμενος ἐκ τοῦ μέρους τῆς κλίνης τοῦ κεκαλυμμένης διὰ παραπετασμάτων· ἔδραμε πρὸς αὐτήν καὶ ὡς ἔμελλε νὰ ἐγειρῆ τὰ παραπετάσματα ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν του λευκὴ καὶ χαρίεσσα ἡ ὠραία Ἐσθῆρ καὶ ἐρρίφη εἰς τοὺς βραχίονάς του.

— Ὑμεῖς! ἀνέκραξεν ὁ νεανίας.

— Μάλιστα, ἐγώ, ἀπήντησεν ἡ κυρία Φλορβάλ. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μ' ἐπιπλήξετε καὶ ὅτι θὰ συγχωρήσετε

τὴν κυρὰ Ζακινέ διότι παρέβη τὴν διαταγὴν σας... Ἐδέησε πολὺ νὰ ἐπιμείνω ὅπως τὴν πείσω νὰ μοὺ ἀφίση τὸ κλειδί σας.

— Ἰδού! εἶπε φαιδρῶς ὁ Γάστων, μ' ἐκθέτετε ἐνώπιον τῆς ὑπηρέτριας μου.

— Καὶ λυπεῖσθε δι' αὐτό; ἀντεῖπεν ἡ Ἐσθῆρ.

— Πρέπει νὰ σας ἀπαντήσω διὰ φιλοφρονήματος;

— Σας τὸ ἀπαγορεύω!

Ἐπὶ τῆς ἀπάντησίν της.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ κυρία Φλορβάλ ἦτο πραγματικῶς ὠραία, καὶ ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης δὲν ἔπαυε διὰ τοῦ βλέμματος ἀποθαυμάζων αὐτήν.

— Ὡς σοὺ κάμω μίαν ἐρώτησιν, εἶπεν αὕτη· πρὸ ὀλίγου ἐπισκεπτομένη τὸ ἐργαστήριόν σου παρετήρησα ἐν ὑπόδειγμα ὁμοιάζον πολὺ πρὸς τὴν δεσποινίδα Ματθίλδην Μιέτ καὶ δὲν ἀμφιβάλω ὅτι αὐτὴ θὰ ἦνε.

— Δὲν ἠπατήθητε, ἀπήντησεν ὁ Γάστων, πραγματικῶς, αὐτὴ εἶνε.

— Ἄ!... καὶ διατί μοὺ τὸ ἀπεκρύψατε;

— Ἐγώ!... ποία ἰδέα!... Δὲν ἐσκέφθην νὰ σας τὸ εἴπω· αὐτὸ εἶνε ὅλο.

— Ὁμολογήσατε ὅμως ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶνε κάπως παράδοξον.

— Διατί; Ἡ δεσποινὶς Ματθίλδη, τὴν ὁποίαν ὅλως κατὰ τύχην ἐγνώρισα, με παρεκάλεσε νὰ ἔλθω νὰ μοὺ χρησιμεύσω ὡς ὑπόδειγμα εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου... εἶνε καὶ αὐτὸ ἐν ἐκ τῶν πολλῶν τῆς ἐπαγγελμάτων· δὲν εἶχα δὲ κανένα λόγον διὰ νὰ τῆς ἀρνηθῶ, ἀφοῦ μάλιστα εἶχον ἀνάγκην ὑποδείγματος, αὐτὴ δὲ εἶνε λίαν κατάλληλος.

— Συγχαίρω καὶ ὑμᾶς καὶ αὐτήν, εἶπεν ἡ Φλορβάλ, ἡς τὸ πρόσωπον ἔλαβεν ἀφῆνης παγετώδη ἔκφρασιν. Εὐτυχῶς δὲν εἶμαι ζηλότυπος...

— Ζηλότυπος! σὺ, ἀγαπητῆ μου Ἐσθῆρ, ἀνέκραξεν ὁ νεανίας μειδιῶν καὶ ἐκλίων αὐτήν πρὸς ἑαυτόν. Νὰ ζηλοτυπήσης τὴν δεσποινίδα Μιέτ! Ὡς εἶχες πολὺ ἄδικον, τῷ ὄντι, διότι ἡ νεανὶς αὕτη μοὺ χρησιμεύει ἀπλῶς ὡς ὑπόδειγμα καὶ τίποτε περισσότερον.

— Καλὰ! Πότε ἔρχεται ἐδῶ;

— Καθ' ἑκάστην πρωτὰν ἀπὸ τὰς δέκα ἕως τὰς δώδεκα.

— Πολὺ καλὰ. Ὡς ἐπανεέλθω αὐριοῦ εἶμαι περίεργος νὰ ἴδω αὐτὴν τὴν νέαν.

Ἐτεῖνε τὴν χεῖρά της ὅπως λάβῃ τὸ ἐπανωφόριόν της, ὅπερ εἶχε θέσει ἐπὶ καθέκλας.

— Τί κάμνετε; εἶπεν ὁ Γάστων λαβὼν αὐτήν ἀπὸ τοῦ βραχίονος. Μὲ ἀφίνετε;

— Μάλιστα, φίλε μου, εἶμαι ὀλίγον κουρασμένη καὶ...

— Τί; ἀπὸ τώρα; εἶπε μειδιῶν ὁ νεαρὸς ζωγράφος. Διατί λοιπὸν ἤλθετε;

— Διηρχόμεν κατὰ τὴν οἰκίαν σας, ὅτε με κατέλαβεν ἡ ἰδέα νὰ ἀνέλθω νὰ σας ἴδω.

— Δὲν σκοπεύετε ὅμως πλέον ν' ἀπέλθετε;

— Ἔστω, μένω.

Ἐπὶ τῆς ἀπάντησίν της ἔλαβεν εἰς τοὺς βραχίονάς του καὶ τὴν ἐφίλησε παραφόρως.

Τὴν ἐπομένην πρωτὰν λίαν ἐνωρίς ἡ Ἐσθῆρ ἐγκατέλειψε τὸν ἐραστήν της. Μετέβαλε τὴν ἐπιθυμίαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὅπως ἀναμείνῃ καὶ ἴδῃ τὴν Ματθίλδην Μιέτ. Ἦν δὲ ἡ νεανὶς αὕτη δεκαοκταετὶς περίπου καὶ ἐκτάκτου καλλονῆς, ἐφ' ᾧ καὶ ὡς ὑπόδειγμα γυναικεῖου κάλλους εἶχε προσλάβει αὐτήν ὁ κ. Δερός ἀντὶ ἀμοιβῆς· μετήρχετο δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἠθοποιῦ καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐγνώριζετο μετὰ τῆς Φλορβάλ. Ἀναχωρήσασα τῆς οἰκίας αὐτοῦ ἡ κυρία Φλορβάλ, μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς εἰρημένης δεσποινίδος, τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας τῆς ὁποίας ἔλαβε παρὰ τοῦ Γάστωνος.

— Πηράδοξος γυνή! εἶπεν ὁ υἱὸς τοῦ γηραιοῦ ἠθοποιοῦ μετὰ τὴν ἀναχώρησίν της. Τίς ποτε θ' ἀνακαλύψῃ τὸ αἰνίγμα τῆς καρδίας της, ἐὰν πράγματι ἔχῃ τοιαύτην; Ἄγαπᾷ: Δὲν ἀγαπᾷ; Τὴν φέρει ἐνταῦθα;... Ἐχει στιγμὰς ἀξιεράστων θεληγῆτρων συνοδευομένων συγχρόνως καὶ ὑπὸ ἀνεξηγήτων ψυχροτήτων. Μὲ ἀγαπᾷ ἀληθῶς; Δὲν τὸ πιστεύω, καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερον.

Ὡς πρὸς τὴν Φλορβάλ, ἡγάπα αὐτὴ τῶν ὄντων νεαρὸν καλλιτέχνην; Ἀναμφιβόλως ἡ εὐμορφία τοῦ ζωγράφου μεγάλως ἤρρεσκεν εἰς τὴν ἀστατον ἠθοποιόν, προσπαθοῦσαν ἄλλως τε νὰ τῶ ἐμπνεύσῃ ἔρωτα καὶ τούτου ἕνεκα πολλάκις διαμαχομένη μετ' αὐτοῦ.

Ἡμέραν τινὰ παρεπονείτο τῶ Γάστωνι ὅτι τὴν περιεφρόνει.

— Δὲν μὲ ἀγαπάτε, οὐδέποτε μὲ ἡγαπήσατε! ἀνέκραξεν ἐκβάλλουσα βιαίως καὶ μετ' ὀργῆς τὸ χειρόκτιόν της.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Γάστων ἐσιώπα:

— Μὲ περιφρονεῖτε! προσέθετο. Αὐτὸ πλέον μοῦ ἔλειπε.

Ὁ νεανίας ἠρέσθη ν' ἀπαντήσῃ δι' ὑψώσεως τῶν ὤμων.

— Μὲ περιφρονεῖτε! δὲν ἔπαυεν ἐκείνη ἀναφωνοῦσα ἡ σιωπὴ σας μοῦ τὸ ἀποδεικνύει. Ἄ! διατὶ νὰ σὲ ἀγαπήσω!

— Ἐλα, ἡσύχασε, ἀγαπητῆ μου Ἐσθῆρ. Ἐγὼ νὰ σὲ περιφρονῶ; Τί λόγια εἶνε αὐτά; Μόνον αἱ γριζέται κάμνον παρομοίας σκηναὶ εἰς τοὺς ἔραστὰς των.

— Αὐτὸ πλέον σας ἔλειπε, νὰ μὲ ὑβρίζετε! ἀνέκραξεν ἐξαλλος ἐξ ὀργῆς ἡ κυρία Φλορβάλ.

— Σας ὑβρίζω, ἐγὼ!

Ἡ σκηνὴ ἐξηκολούθησεν οὕτως ὀλίγον ἔτι· ἐννοεῖτε οἴκοθεν ὅτι δὲν ἔλειψαν οὔτε δάκρυα, οὔτε ὀδυρμοί, οὔτε νευρικαὶ προσβολαί.

* *

Ἐίχομεν ἀφίσει τὴν κυρίαν Φλορβάλ ἀναχωροῦσαν ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Γάστωνος Δερός καὶ μεταβαίνουσαν πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς δεσποινίδος Μαρτίλλης Μιέτ, ἧτις μετὰ χαρᾶς, ὡς ἀρχαίον γινώριμον, ὑπεδέχθη αὐτήν. Ἐκτοτε ἐγένοντο στεναὶ φίλαι καὶ πάντοτε σχεδὸν ὁμοῦ ἐξήρχοντο εἰς περίπατον.

Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν αἱ δύο ἠθοποιοὶ συνομίλου ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Ἐσθῆρ, ἀνηγγέλθη ἡ ἐπίσκεψις τῆς κομήσης Βαλερίας Συλόφ, ἀρχαίας φίλης τῆς κυρίας Φλορβάλ.

Μετὰ τινὰς τυπικὰς φρασσεολογίας ἡ Ἐσθῆρ παρουσίασε τὴν Μαρτίλλην τῇ κομήσῃ.

— Μένετε πρὸ πολλοῦ εἰς Παρισίους; ἠρώτησε τὴν δεσποινίδα Μιέτ ἡ κομήσσα.

— Πρὸ ἐὸς περίπου μηνός, κυρία, ἀπήντησεν ἡ νεαρὴ ἠθοποιὸς· ἀλλὰ μόνον πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν συνητηθήμεν μετὰ τῆς Ἐσθῆρ.

— Ἄ! εἶπεν ἡ κομήσσα στρεφόμενη πρὸς τὴν Φλορβάλ. Δι' αὐτὸ δὲν ἔρχεσαι πλέον νὰ μὲ βλέπῃς.

— Τί ἰδέα!... Ἡ μικρὰ αὕτη στενοχωρεῖται μόνη εἰς Παρισίους. Τὴν συνοδεύω σχεδὸν πάντοτε.

— Στενοχωρεῖσθε ἐδῶ; ἠρώτησεν ἡ κομήσσα τὴν Μαρτίλλην.

— Ἦλθον ἀπὸ τὸ Κλερμόν-Φερμὰ μὲ τριάντα δύο φράγκα ἰστὴ τσέπη. Ἄ! πῶς νὰ ζήσω;... Συνήνησα τυχαίως εἰνα νέον ζωγράφον, τὸν ὅποιον εἶχον ἄλλοτε γνωρίσει εἰς Κλερμόν-Φερμάν, τὸν υἱὸν ἐνὸς ἠθοποιοῦ. Τὸν ἠρώτησα ἐὰν μὲ ἐδέχετο δι' ὑπόδειγμα καὶ μοὶ ἀπήντησε καταφατικῶς. Εἶνε ἕνας πολὺ καλὸς νέος, δίδει μαθήματα ζωγραφικῆς εἰς τὴν Ἐσθῆρ· αὐτὸς μοὶ ἔδωκε τὴν διεύθυνσίν της.

— Σιώπα, φλύαρε, διέκοψεν ἐλαφρῶς πλὴν βεβαιωμένως μειδιῶσα ἡ κυρία κομήσσα Φλορβάλ, πρὸς σ' ἐρωτᾷ δι' αὐτά;

Ἡ κομήσσα ἠτένισε τὴν Ἐσθῆρ.

— Πῶς, τῇ εἶπε μετ' εἰρωνείας, λαμβάνεις τῶρα μαθήματα ζωγραφικῆς;

— Εἶνε ἀληθές ὅτι ἔλαβον μερικά, ἀπήντησεν ἡ Φλορβάλ, ἀλλὰ δὲν λαμβάνω πλέον.

— Διατὶ διέκοψες;

— Φαίνεται δὲν εἶχον κλίσιν.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται ὁ δάσκαλός σου; εἶπε περιφρονητικῶς ἡ κομήσσα.

— Βλέπω καλῶς ὅτι δὲν τὸν γνωρίζετε, ὑπέλαβεν ἡ δεσποινὶς Μιέτ, διότι ἄλλως δὲν θὰ ὀμιλεῖτε τοιουτοτρόπως. Εἶνε νέος μὲ μεγάλην καλλιτεχνικὴν ἀξίαν, καθὼς μοῦ λέγουν. Πέρυσι μάλιστα ἐβραβεύθη εἰς τὸ Σαλόν.

— Ἀφοῦ ἔχει οὕτω δὲν θὰ δυσαρεστηθῶ νὰ τὸν γνωρίσω.

— Καλὰ. Τῶρα ἂς ὀμιλήσωμεν περὶ ἄλλου πράγματος.

— Εὐχαρίστως... ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶπες τὸ ὄνομά του;

— Τὸ ὄνομά του; ὀνομάζεται Γάστων Δερός.

— Γάστων Δερός! ἐπανελάβεν ἡ κομήσσα ἀνασκιρτήσασα. Λέγεις ὅτι ὀνομάζεται Γάστων Δερός;

— Ναί... Ἀλλὰ τί ἔχεις; Τὸν γνωρίζεις;

— Ἐγὼ;... ἀπεκρίθη ἡ κομήσσα.

Τοῦμοι ἀστραπὴ διέλαμψε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της.

Ἔσχεν ἀκαριαίως νευρικὴν σύσπασιν ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ ἐξηκολούθησε σχεδὸν μετ' ἀδιαφορίας:

— Ὅχι, δὲν τὸν γνωρίζω, ἀλλὰ ἤκουσα νὰ ὀμιλῶσι πολὺ περὶ αὐτοῦ.

Ἡ συγκίνησις τῆς Βαλερίας, καίτοι ἐλαφρὰ καὶ ραδίως κατασταλαῖσα, δὲν διέφυγε τὸ παρατηρητικὸν ὄμμα τῆς Φλορβάλ.

— Τὸν γνωρίζει, εἶπε καθ' ἑαυτήν. Μήπως συμβαίνει τι μεταξὺ των;

Στιγμὰς τινὰς μετὰ ταῦτα ἡ κομήσσα, προφασισθεῖσα σφοδρὰν ἡμικρανίαν, ἀπεχαιρέτισε τὰς δύο ἠθοποιούς καὶ ἐπανεκάμφεν εἰς τὸ μέγαρόν της.

* *

Ὡρα παρήλθεν ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς κομήσης Συλόφ ἐκ τῆς οἰκίας τῆς κυρίας Ἐσθῆρ Φλορβάλ, ὅτε αὕτη καλλωπισθεῖσα μετέβη εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Γάστωνος Δερός, ἐν τῶ ὁποίῳ εἰσελθοῦσα ἠρώτησεν ἀποτόμως τὸν νεαρὸν ζωγράφον:

— Γνωρίζετε τὴν κομήσσαν Συλόφ;

— Τὴν κομήσσαν Συλόφ, τῆς ὁποίας τὸ πράσινον ὄχημα καὶ οἱ κίτρινοι ἵπποι διεγείρουσι τὴν προσοχὴν τῶν περιπατητῶν τοῦ Δάσου;

— Ναί.

— Οὐδέποτε τὴν εἶδον, ἀλλὰ πολλάκις ἤκουσα νὰ ὀμιλῶσι περὶ αὐτῆς. Πρὸ ὀλίγου μάλιστα ἀνεγίνωσκον εἰς τὰς ἐφημερίδας, περιγραφὰς τοῦ χοροῦ, τὸν ὅποιον πρὸ μικροῦ ἔδωκεν εἰς τὸ μέγαρόν της.

— Ὡστε, δὲν τὴν γνωρίζετε;

— Ὅχι, ἀλλὰ διατὶ ἡ ἐρώτησις αὕτη;

— Διότι!... Ἀπλῆ πληροφορία. Μοῦ εἶπαν ὅτι ἔχετε πολλὰς σχέσεις καὶ ἤθελα νὰ μάθω.

— Ποῖος διάβολος σας τὸ εἶπεν;

— Αὐτὸ δὲν σας ἐνδιαφέρει. Μὲ βεβαιότετε ὅτι δὲν τὴν γνωρίζετε καὶ ἐγὼ σας πιστεύω.

— Μὲ τὴν ἀλήθειαν, διέκοψε μειδιῶν ὁ Γάστων, νομίζει κανεὶς ὅτι μὲ τιμᾶτε διὰ τῆς ζηλοτυπίας σας.

— Ὡρατος ἀστεῖμὸς! εἶπεν εἰρωνικῶς ἡ Φλορβάλ. Γνωρίζετε καλῶς ὅτι δὲν εἶμαι διόλου ζηλότυπος καὶ οὔτε ἐπιθυμῶ νὰ γείνω. Ἀπλοῦν περιεργείας ἀίσθημα μὲ ὠδήγησεν ἐδῶ καὶ τίποτε περισσότερον.

— Τίποτε ἄλλο;

— Καὶ ἡ ἀπόδειξις εἶνε, ἀπήντησεν ἡ Ἐσθῆρ προχω-

ροῦσα πρὸς τὴν θύραν, ὅτι δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ σὰς εἶπω καὶ ἀναχωρῶ, Χαίρετε!

Ἐγέλασε παταγωδῶς καὶ κατήλθε τὴν κλίμακα.

Ὁ Γάστρων ἔκλεισε παράυτα τὴν θύραν.

— Πάντοτε τρελλή! εἶπεν ὕψων τοὺς ὤμους.

Τὴν μεθεπομένην ἡ Φλορβὰλ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κομήσσης δὲ Συλόφ, ἀλλὰ δὲν τὴν εὔρεν. Περὰ δὲ τοῦ θυρωροῦ ἔμαθεν ὅτι ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα εἶχον ἀναχωρήσει τὴν αὐτὴν πρωΐν δι' Ἰταλίαν.

Z

Ἐξ μῆνες παρήλθον ἀπὸ τῶν συμβάντων, ἅτινα ἀνωτέρω διηγήθημεν. Πρὸ πέντε δ' ἤδη μηνῶν ἡ «Ἐταιρία τοῦ δι' Ἀεριοφωτος φωτισμοῦ» εἶχεν ἰδρυθῆ. Αἱ μετοχαὶ ὅλαι ἐδόθησαν καὶ τὸ τέταρτον τῆς ἀξίας των εἶχε καταβληθῆ εἰς μετρητὰ. Τὸ ἔγγραφο τῆς συστάσεως τῆς Ἐταιρίας γενόμενον ἐνώπιον τοῦ ἐν Παρισίοις συμβολαιογράφου κυρίου Βικτωρέν, ἐδημοσιεύθη κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ἐμπορικοῦ νόμου εἰς διαφόρους ἐφημερίδας καὶ ἀντίγραφον αὐτοῦ κατετέθη ἐν τῷ Ἐμποροδικεῖῳ. Ἀπασαὶ αἱ νομικαὶ διατάξεις ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐξεπληρώθησαν.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον συνέκειτο ἐκ τῶν κ. κ. Φήλικος Γέρκ, τραπεζίτου, Μαρλότ, γερουσιαστοῦ, δὲ Ροζωκούρ, βουλευτοῦ, Πύλου δὲ Λοσονουα, ἀξιοματικῶν ἐν ἀποστρατεῖᾳ καὶ τοῦ κόμητος Ἐρρίκου δὲ Βανδάμ, εἰσοδηματιοῦ. Διευθυντὴς καὶ διαχειριστὴς ἦτο ὁ κύριος δὲ Λορδάκ.

Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τῶν Παρισίων εἶχε παραχωρήσῃ πρὸς τὴν Νέαν Ἐταιρίαν τὴν ἀδειαν νὰ φωτιζῇ δωρεὰν ἐπὶ δοκιμῇ καὶ ἐπὶ τρεῖς μῆνας μέρος τῆς ὁδοῦ Ριβολί, τῆς πλατείας Ὁμονοίας καὶ τῆς δενδροστοιχίας τῶν Ἡλυσίων Πεδίων. Τὰ πειράματα ἐπέτυχον καθ' ὁλοκληρίαν καὶ ἡ Ἐταιρία καθ' ἑκάστην συνῆπτε συμβάσεις μετὰ διαφόρων πόλεων τῆς Γαλλίας καὶ τῶν περιχώρων τῶν Παρισίων περὶ τοῦ δι' ἀεριοφωτος φωτισμοῦ αὐτῶν. Οὕτω ἐντὸς μικροῦ ἡ ὑπόθεσις ἐλάμβανε μεγάλας διαστάσεις καὶ ἐφαίνετο συγκεντροῦσα ὅλας τὰς βεβαιότητας τῆς ἐπιτυχίας.

Ἰνα φθῶσιν ὅμως εἰς τὸ εὐχάριστον τοῦτο ἀποτέλεσμα, πρὸ οὐδεμιᾶς θυσίας ὠπισθοδρόμησαν. Ἡ δημοσιότης ὑπῆρξεν εὐρυτάτη. Οἱ διευθυνταὶ μετεχειρίσθησαν πρὸς τοῦτο πᾶσαν πολιτικὴν καὶ οἰκονομολογικὴν ἐπιρροήν, πληρώσαντες γενναίως τὴν συνδρομὴν τῶν φίλων των. Ἐξ ἄλλου, ἰδρυσαν τὸν «Βασιλέα Ἡλίου» πρωϊνὴν ἡμερησίαν ἐφημερίδα, μεγάλου σχήματος, ἐπὶ λαμπροῦ ἐκτυπουμένην χάρτου καὶ φέρουσαν ὡς ἐπικεφαλίδαν ἐν καλλιτεχνικῇ λιθογραφίᾳ τὸ ἀπόφθεγμα: «Post tenebras lux» ἦτοι μετὰ «τὸ σκοτὸς φῶς». Τὸ φύλλον ἐτιμᾶτο πέντε λεπτά, διεκρίνετο δὲ μετὰ τῶν καλλιτέρων παρισινῶν ἐφημερίδων.

Ὁμοίως κατέστη ἀναπόφευκτον ὅπως ἐξαγορασθῇ ἡ σιωπὴ πολλῶν ἐφημερίδων, αἵτινες προετίθεντο νὰ ἐμβάλωσι δυσπιστίαν εἰς τὸ κοινὸν καὶ νὰ ἐκθέσωσι τὰ συμφέροντα τῆς ἀρτιφανοῦς Ἐταιρίας, καὶ τοιοῦτω τρόπῳ, ἐξαίρεσει πέντε ἢ ἕξι ἀνεξαρτήτων φύλλων, ἅπας ὁ λοιπὸς τύπος ἐνθέρμως ὑπεστήριξε τὴν σύστασιν τῆς ὡς εἴρηται Ἐταιρίας.

Ὁ δὲ Βανδάμ, καί τοι κατ' ἀρχὰς διστασας, δὲν ἐβράδυνε νὰ λάβῃ μέρος ἐνεργὸν εἰς τὴν ἐπιχείρησιν ἦτο πλέον ἢ βέβαιος ὅτι μετ' οὐ πολὺ θὰ ἐδιπλασιάσας τὰ κεφάλαιά του.

Αἱ μετοχαὶ τῆς Ἐταιρίας, χάρις εἰς τὴν ἐπινοήσιν οἰκονομικῶν τινῶν συνδυασμῶν, ὑπερτιμῶντο ὁσημέραι καὶ ἡ τιμὴ των καταπληκτικῶς ἀνήρχετο. Ἐντὸς ὀλίγου ἀπὸ πεντακοσίων φράγκων, οἷξ ἦν ἡ ἀρχικὴ των ἀξία, ἀνήλθον

εἰς ἑξακόσια εἴκοσι. Ἦτο ἀνάγκη πλείστων μέσων, ὅπως ἐμπνεύσωσιν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸν δὲ Βανδάμ, ὅστις εἶχεν ἐγγραφῇ διὰ δέκα χιλιάδας μετοχῶν, ἀντιπροσωπευουσῶν τὸ ποσὸν τῶν πέντε ἑκατομμυρίων φράγκων. Μὴ ἀποβλέπων ἢ εἰς τὸ αἰτηθὲν ποσόν, ἦτοι τὸ τέταρτον τῆς ἐγγραφῆς του, ἀνερχόμενον εἰς ἐν ἑκατομμύριον διακοσίας πενήτην χιλιάδας φράγκων, κατέβαλε τὸ ποσὸν τοῦτο, λαβὼν εἰς ἀντάλλαγμα χιλίας μετοχάς, μετὰ τὴν βεβαιότητα ὅτι οὐδέποτε πλήρης καταβολὴ ἤθελε ζητηθῆ. Τὰ δέκα ἑκατομμύρια, τ' ἀποτελοῦντα τὸ ἐταιρικὸν κεφάλαιον, κατεβλήθησαν ὡς ἔξῃς: ὁ Ραβάνης ἐνεγράφη δι' ἑπτὰ χιλιάδας μετοχῶν καὶ διὰ τρεῖς χιλιάδας ἡ Συντηρητικὴ Τράπεζα. Αἱ λοιπαὶ δέκα χιλιάδες μετοχῶν δὲν διετεθήσαν ἔτι.

Κρίνομεν ὅλως περιττὸν ν' ἀναφέρωμεν ὅτι ὁ κύριος Ραβάνης καὶ ἡ Συντηρητικὴ Τράπεζα οὐδὲ ὀβολὸν κατέβαλον ἀπέναντι τῶν δέκα χιλιάδων μετοχῶν, δι' ἧς ἐνεγράφησαν.

*
*

Δύο μῆνας μετὰ τὴν ἰδρυσιν τῆς Ἐταιρίας ὁ κόμης δὲ Βανδάμ, πλέον ἢ βέβαιος περὶ τῆς εὐτυχοῦς ἐκβάσεως τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀνεχώρησε μετὰ τῆς κυρίας Φλορβὰλ εἰς Μπίαρριτζ καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἰσπανίαν. Εἰς Πκρισίους ἐπέστρεψαν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Νοεμβρίου.

Πρωΐν τινὰ μετὰ τὸ πρόγευμα, ὁ κόμης μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐρωμένης του, πρὸς τὴν, δεῖξας ἐφημερίδα ἣν ἐκράτει ἀνά χεῖρας, εἶπεν:

— Ἰδέ, αἱ μετοχαὶ τοῦ Ἀεριοφωτος ἀνήλθον εἰς ἑξακόσια πενήτην φράγκα καὶ ἐλπίζεται ὅτι πρὸ τοῦ τέλους τοῦ μηνὸς θ' ἀνέλθωσι πολὺ ἀκόμη.

— Χεῖρῳ πολὺ διὰ τοῦτο, εἶπε δι' ὕψους ἀδιαφόρου ἡ Ἐσθῆρ, τοσοῦτω μᾶλλον, ὅσῳ χάρις εἰς τὰς συμβουλάς μου ἀπεφασίσατε νὰ λάβετε μέρος εἰς τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην.

— Ὑπῆρξατε ὁ ἀγαθὸς μου δαίμων, ἰδοὺ τὸ πᾶν. Ἐὰν τῶρα μοὶ ἐπήρχετο ἡ ἰδέα νὰ ἐξαργυρώσω τὰς μετοχάς μου, θὰ ἐκέρδιζον πλέον τοῦ ἑκατομμυρίου, ἀλλ' ἡ ἐπιχειρήσας ὅλοεν προοδεύει καὶ οὐδὲν σκέπτομαι ν' ἀποσυρθῶ.

— Ὡστε, δὲν με συμβουλεύετε νὰ ἐκποιήσω τὰς πενήτην μετοχάς μου;

— Θεὸς φυλάξοι! ἀνέκραξεν ὁ κόμης. Ἐντὸς ὀλίγου θ' ἀνέλθωσιν εἰς ὀκτακόσια φράγκα, τουλάχιστον. Αὕτη εἶνε καὶ ἡ γνώμη τῶν κυρίων Λαφορέστ καὶ δὲ Λοσονουα. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀπὸ σήμερον σὰς εἶμαι ὀφειλέτης σας.

— Ὁφειλέτης μου; πῶς; τί ἐννοεῖτε;

— Ἀναμφιβόλως. Εἰς ὑμᾶς δὲν ὀφείλω τὴν συμμετοχὴν μου εἰς τὴν ἐπιχείρησιν αὐτήν; Σεῖς δὲν διεσκεδέσατε ὡς καπνὸν τοὺς δισταγμούς μου; Ὑπῆρξατε ἡ Ἐγερία μου... Γελάτε; Καὶ ὅμως λέγω τὴν ἀλήθειαν. Εἶνε πολὺ δίκαιον νὰ λάβετε μέρος εἰς τὴν διανομὴν τῆς ἀνελπίστου ταύτης περιουσίας, τὴν ὁποῖαν εἰς ὑμᾶς τρόπον τινὰ ὀφείλω.

— Πάντοτε ὑπερβολικὸς, πάντοτε εὐγενής. Δὲν δύνασθε λοιπὸν νὰ σκέπτεσθε ψυχρῶς; Δὲν μοὺ ὀφείλετε τίποτε, ἀγαπητέ μου φίλε, τίποτε, ἀπολύτως τίποτε. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι σὰς ἔδωκα μίαν συμβουλήν, αἶ, τί σημαίνει; Σεῖς φαίνεσθε ὅτι μοὶ προσφέρετε δικαίωμα μεσιτείας... Δὲν εἴσθε σοβαρὸς. Ἰδῶμεν, ἂν ἡ συμβουλή μου ἦτο κακὴ, τὸ ὅποιον ἄλλως τε εὐκόλως ἠδύνατο νὰ συμβῆ, θὰ μοὶ ἐζητεῖτε νὰ συμμεθέξω εἰς τὰς ἀπωλείας σας;

— Ἄ μπά!!

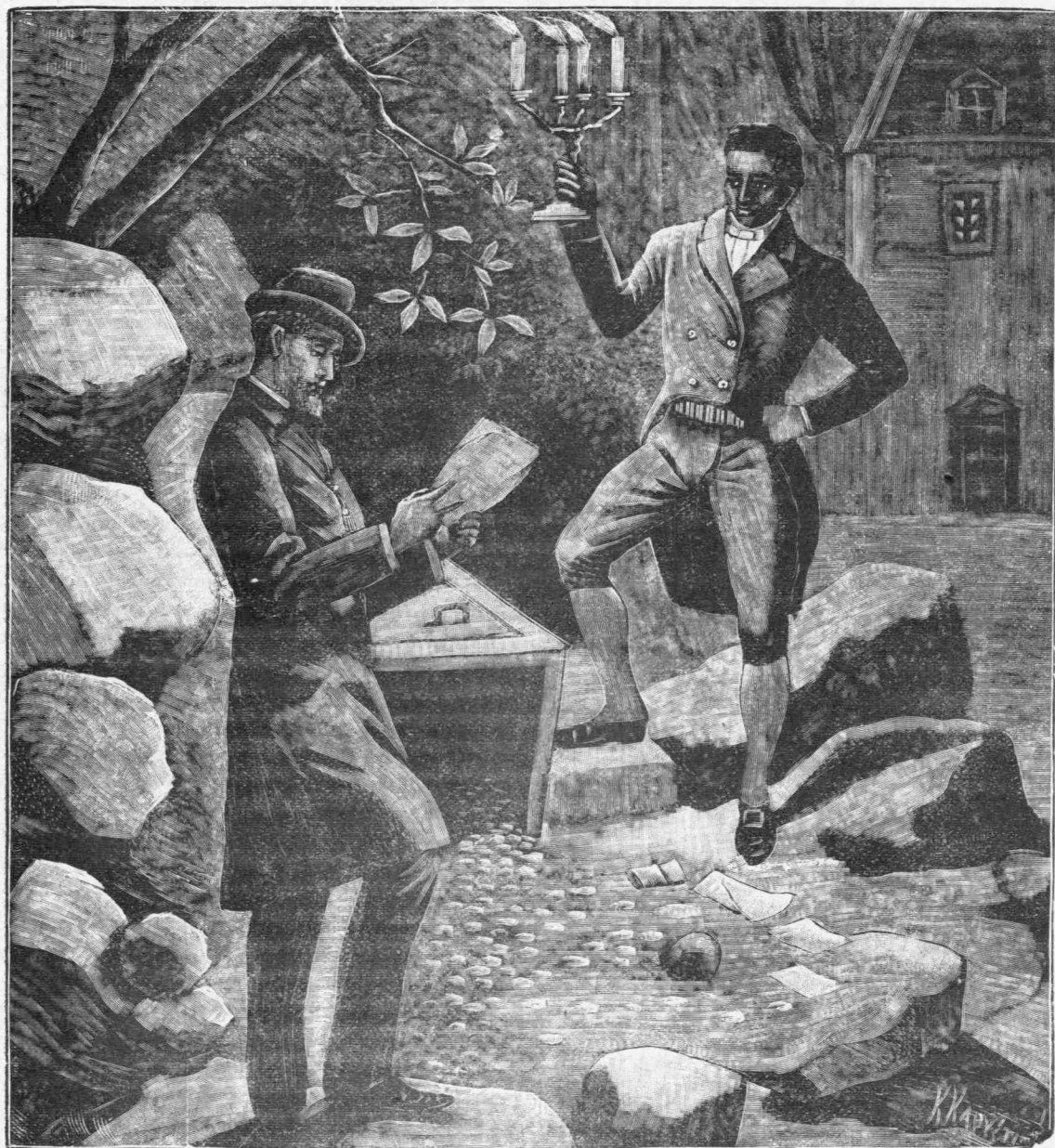
[Ἐπεται συνέχεια]

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

Ἴδου τὸ χαρτίον. (Σελ. 846).

Ἡ ἐξαγρίωσις τῆς δουκίσσης κατέστη τρομερά.
— Ἀλλὰ τότε... υπέλαβεν, ἐν ζωῶσι, ποῦ εἶνε.
— Θὰ τ' ἀναζητήσωμεν !
— Τὸ ἀγνοεῖς ;
— Τῆ ἀληθείᾳ.
— Ποῖος λοιπὸν μὰς τ' ἀφήροσε ;
— Ποῖος ;
— Αὐτό, τὸ γνωρίζεις, τοῦλάχιστον !
— Ναι.
Τὴν υπεχρέωσε νὰ καθήσῃ πάλιν παρ' αὐτόν.
— Τὰ πάντα θὰ σοὶ ἐμπιστευθῶ, εἶπεν, ἀλλ' ὑποσχέ-
θητί μου ὅτι θ' ἀνθέξῃς, ὅτι δὲν θ' ἀφεθῆς εἰς ματαίαν
ἀπελπισίαν.

— Ναι, σοὶ τὸ ὑπόσχομαι... ὀμίλει...
— Συνενοῦντες τὰς προσπάθειάς μας, θὰ ἐπανορθώσω-
μεν τὸ κακόν... Μὴ φοβοῦ τίποτε... Τὸ χειρίστον πάντων
ἦτο ἡ ἀγνοία... Τώρα γνωρίζομεν... Ἀνάγνωσον.
Ἐλαβε φρίσσουσα τὸ χαρτίον ὃ τῆ ἔτεινε.
Ἦτο ἡ ἡμιτελής διαθήκη τῆς δουκίσσης.
Διεξελοῦσα αὐτήν, κατέστη ἀφρονος ὑπὸ φρίκης. Οὐδό-
ως πλέον ἀμφέβαλλεν.
Ὡς ἡ μάμμη τῆς, ὅτε ὁ κόμης Βωνοῶζ τῆ ἐπέβαλλε
τοὺς ὄρους τῆς, ἐν ὄνομα προέφερε μεταξύ τῶν χειλέων τῆς,
ἐν ὄνομα ἀνθρώπου προδότου καὶ πωλουμένου.
— Καμπεύρολ ;
— Ναι, ἐκεῖνος πρέπει νὰ θεωρηταὶ ὁ αἷτιος.

Ὁ Καμπεϋρόλ καὶ ὁ Βωνοᾶζ ! Οἱ δύο συνένοχοι, οἱ δύο συναίτεροι !

Ὅλοι τῆς μηχανορραφίας αἱ λεπτομέρειαι τῆ ἐπανήλθον ἐν τῷ πνεύματι.

Ἐνεθυμήθη ἐναργέστατα τοὺς δόλους τοῦ ἱατροῦ, τοὺς μελιχίους λόγους δι' ὧν κατέκτα τὰ θύματά του, τὸ ὑποχρεωτικὸν τῶν τρόπων του καὶ τὰς συμβουλὰς του.

Αὐτὸς δὲν τῆ ἦτο τὸ μεσάζον πρόσωπον, ὁ κομιστὴς τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν, ὧν ἡ πρόβλεψις ἀπέμενε ἀγνωστος, ὁ περιθάλλων αὐτὴν κατὰ τὴν θλιβεράν νύκτα τῆς πέμπτης πρὸς τὴν ἕκτην ἰανουαρίου, πρὸ δεκαοκτῶ ἡδὴ ἐτῶν !

Καὶ ἡ αἰφνιδίως ἐπελθούσα αὐτῷ περιουσία ἦτις τῷ ἐπέτρεπε νὰ ἐγκαταλίπη τὸ Πρεϊλλὺ καὶ ἐγκαταστῆ εἰς Παρισίους ἔνθα ἦγε βίον πλουσίου !

Πόθεν τὴν κατεῖχεν ; Ἐκ τῶν πρὸς τὴν δούκισσαν καὶ τὸν κόμητα ἐκδουλεύσεών του, προφανῶς. Ἡ κόμησσα ἐγνώριζε τὴν μάμμη τῆς κατὰ βάθος, τὰς γενναιοδωρίας τῆς ὁσάκις ἡ ἀνάγκη τὸ ἐκάλει, τὴν πρὸς τὸ χρέμα περιφρόνησίν τῆς, τὰς ἀφειδεῖς τῆς ἀμοιβὰς πρὸς τοὺς ἐξυπηρετοῦντας αὐτὴν .. Ἐν τούτοις ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπλούτιζε διὰ μιᾶς ἱατρὸν οἶον τὸν δόκτορα Καμπεϋρόλ ! Ὁ Βωνοᾶζ δέον νὰ συνετέλεσεν εἰς αὐτὴν τὴν περιουσίαν !

Τώρα συνδιελέγετο ἀνεπιφυλάκτως πρὸς τὸν ἀρχατὸν τῆς ἐραστῆν.

Τὰ τέκνα ἔζων. Ἄρα ἰσχυρὸς τοὺς συνήνου δεσμὸς πρὸς ἀλλήλους.

Τὸ πᾶν πρὸ αὐτῆς ἐξηφανίζετο πρὸ τοῦ γεγονότος αὐτοῦ. Ἡ ἔνεκα τιμῆς ἀνθισταμένη ἐρωμένη, ἡ ἐγκαταλειμμένη, θυσιασθεῖσα, παραγωνρισθεῖσα σύζυγος, ἀλλὰ φυλάττουσα χάριν τοῦ καθήκοντος τὴν ὑπόληψίν τῆς, ἐξέλειπον πρὸ τῆς μητρὸς.

Διὰ τὰ τέκνα τῆς καὶ μόνον ἐσκέπτετο. Ζῶντα, θὰ ἐπλήρουν τὴν καρδίαν τῆς ὡς τὴν ἀψησχόλου νεκράν ! Καὶ τόσον ἐντόνως !

Ἄ ! ἡδιαφόρει διὰ τὸν κόσμον, τὰς ἐπικρίσεις καὶ τὴν περιφρόνησίν του !

Ἦθελε τὰ τέκνα τῆς... δι' αὐτὰ καὶ μόνον ἐσκέπτετο !

Ἐξήγει πυρτωδῶς πρὸς τὸν Γεώργιον τὰς ὑπονοίας τῆς, τοὺς φόβους τῆς.

Ὡς ἡ μάμμη τῆς, ἐφοβήτο τελευταίαν τοῦ Καμπεϋρόλ προδοσίαν, χείρονα τῶν πρώτων.

Καὶ σκεπτομένη τὰ εἰσοδήματα ἄτινα ὁ ἱατρὸς εἶχε λάβει διὰ τὰς κόρας τῆς, τῆ εἶπεν :

— Ἐὰν ἐν τούτοις τὰ ἔκλεψε, τί θ' ἀπέγειναν, αἱ δυστυχεῖς !

Ἄλλ' ἡδυναίτε νὰ τὸ πιστεύση ἦτο ἀποτρόπαιον ! Νὰ ἔκλεπτεν ἀποκλήρους, νήπια ἀνυπεράσπιστα, αὐτὸς, ὁ φύλαξ ἐκείνων, ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν προστασίαν των !

Καὶ ἐνῶ ἐπειράτο νὰ τὴν καθησυχάσῃ, ἀποκρύπτων τοὺς ἰδίους τοῦ φόβους, δι' ὑποσχέσεων ὅτι τὰ πάντα θὰ ἐνήργει καὶ ἐκατομμύρια θὰ ἔδαπάνη πρὸς ἀνεύρεσιν ἐκείνων, ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλόν του ἐν διαχύσει τρυφερότητος καὶ θλίβουσα αὐτὸν μετὰ πάθους τῷ ἐψιθύρισε μεταξὺ δύο φιλημάτων :

— Γεώργιε, λατρευτέ μου Γεώργιε, ἐπάνευρέ τας, καὶ ἀμέριστος θὰ ἦναι ἡ πρὸς σέ ἀγάπη μου. Διαθέσον με τότε ὡς σὺ θέλεις ! Θὰ σ' ἀκολοθήσω εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἐπάνευρέ τας ! Τὰς θέλω ! Τὰς κόρας μου !

Τὰ τέκνα μου, τὴν ἰδίαν μου ζωὴν !

Καὶ κλίνουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ἐραστοῦ τῆς, προσέθηκεν :

— Ἐξακολουθεῖς ἔτι ν' ἀμφιβάλλης περὶ ἐμοῦ ;

Τὴν ἔλαβεν εἰς τοὺς βραχίονάς του καὶ περιεπτύχθησαν ἀλλήλους ἐν διαχύσει ἀρρήτου συγκινήσεως

ΙΖ'

Ἐνθα ἐπνευρισκόμεθα εἰς μέρη γνωστά.

Ὅτε ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος ἐγκατέλιπε τὴν κόμησσαν Βωνοᾶζ, συνιστῶν αὐτῇ ἐχεμύθειαν ἅμα καὶ θάρρος, ἦτο περίπου ἑνδεκάτη.

Ὁ παλαιὸς δίφρος τοῦ Σατωροῦ τὸν περιέμενε ἔξω.

Ὁ ταξειδιώτης διέταξε τὸν ἠνίοχον νὰ λάβῃ τὴν ἄγουσαν εἰς Πρεϊλλὺ.

Ἴσως ἡδύνατο ἐκεῖ νὰ ἐπετύγχανε πληροφορίας τινὰς ἐπὶ τῶν πάλαι ποτὲ συμβάντων.

Ὁ δόκτωρ Καμπεϋρόλ εἶχεν ἐπὶ ἔτη κατοικήσει εἰς Πρεϊλλὺ. Ἐκεῖθεν ἀπήλθεν, ἀφοῦ κατήρτισε τὴν περιουσίαν του.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς, ἡ γνώμη τοῦ Γεωργίου Δαμβέρτου ἐλάμβανε σάρκα. Διέβλεπε τὰ μεγάλα νήματα τοῦ δικτύου, εἰς ὃ εἶχεν ἐμπέσει.

Οἱ δύο προδόται ἦσαν ὁ Καμπεϋρόλ καὶ ὁ Βωνοᾶζ, ἀφοῦ εἶχον ἐπωφεληθῆ τῆς ἀλλαγῆς τῆς δεσποινίδος Σαρναίου, τῆς ἰδίας του φυγῆς καὶ ἐπέτυχον τὸ γέρας τῆς προδοσίας των, ὁ εἰς ἀποκτῶν αἰφνῆδιον περιουσίαν, ὁ ἕτερος καθιστάμενος ὁ σύζυγος τῆς πλουσίας κληρονόμου τῶν λὰ Ρὸς Βιλλάρ καὶ τῶν Σαρναίου.

Ἄλλ' εἶχεν ἀνάγκην ἐνδείξων.

Ἐνῶ ὁ δίφρος ἐκυλίετο ἐπὶ τῆς λεωφόρου, ἦν τοσάκις εἶχε διατρέξει τὸ ἀμάξιον τοῦ δόκτορος Καμπεϋρόλ, ἐσκέπτετο πόθεν νὰ ἤρῃτο τοιαύτας.

Αἱ ἀναζητήσεις βεβαίως θὰ ἦσαν δυσχερεῖς, ἀλλ' ἦδη ὁ Γεώργιος ἀπεκόμιζε χαρὰν, ἀπὸ πολλοῦ ἀγνωστον εἰς αὐτόν. Ἐξηρησιμμένος ἐκ τῶν περιστάσεων, ἀμφέβαλλε περὶ τῆς ἐρωμένης του, περὶ τοῦ ἔρωτός τῆς καὶ περὶ αὐτῆς τῆς ἀκεραιότητός τῆς.

Ἦδη δὲν ἀμφέβαλλε περὶ αὐτῆς πλέον.

Ἦσθάνετο ἑαυτὸν ἀγαπώμενον παρ' αὐτῆς τῆς ἀγνῆς εὐγενοῦς κόρης, ἠτις μίαν μόνην ἐν τῷ βίῳ τῆς ἔσχε στιγμὴν ἀδυναμίας.

Τῷ ἀνῆκε τῶντι, διὰ τῆς καρδίας τοῦλάχιστον, καὶ ἵνα τῷ τὴν ἀποσπάσωσιν, ἐδέησε νὰ μεσολαβήσωσι μυρίοι δόλοι καὶ ψεῦδη καὶ τὸ κύρος μάμμης, ἐπιβαλλούσης τὰς θελήσεις τῆς, καὶ ἐμπεσοῦσης ἴσως καὶ αὐτῆς εἰς τὰ δίκτυα τοῦ πολυμηχάνου κακοποιοῦ.

Ὁ πρὸς τὴν κόμησσαν ἔρωσ του ἐμεγεθύνετο ἀναλόγως πρὸς ὅσα ἐκεῖνος χάριν αὐτῆς ὑπέστη.

Ἦθελε νὰ τὴν ἀναλάβῃ, νὰ τὴν ἀνακτήσῃ ὅλοι οἱ νεανικοὶ του πόθοι ἀνεβίου ἐπὶ τῆ σκέψει αὐτῆς τῆς πάλης, ἠτις δὲν τὸν ἐπτόει.

Ἐξ ἐγκντίας, εὗρισκεν οὕτω σκοπὸν τινα τοῦ βίου του, ὃν ἠσθάνετο τόσον κενόν, ἀφ' ἧς ὁ ἔρωσ του, τὸ μόνον του πάθος, δὲν τὸν ἐπλήρου.

Καὶ ἔπειτα καὶ ἄλλος τις ὑπῆρχεν ἔρωσ, ἐπίσης ἰσχυρός, ὁ πρὸς τ' ἀπολεσθέντα τέκνα του, ἄτινα ὤφειλε ν' ἀνεζήτηε καὶ ἄτινα εἶχε πεποίθησιν ὅτι θ' ἀνεύρισκεν.

Ἄλλως τε, κατεῖχεν ἐν τῷ τόπῳ αὐτῷ, προτοῦ προβῆ εἰς καταδιώξιν των, ἐνδείξεις πολυτίμων, ἐπιτρεπούσας αὐτῷ νὰ προβῆ εὐθέως εἰς τὴν πορείαν του.

Δύο παιδιὰ δὲν ἀπελαύνονται, χωρὶς ν' ἀφήσωσιν ἴχνη τῆς διαβάσεώς των.

Τὸ Πρεϊλλὺ ἦτο τὸ παντὸς ἄλλου ἐγγύτερον εἰς τὴν ἀρχαίαν καὶ ἐπιβάλλουσαν κατοικίαν τῶν Σαρναίου κείμενον προάστειον.

Ὁ Γεώργιος ἠθελε νὰ ἐξερευνήσῃ τὸ Πρεϊλλὺ, πρὶν ἔτι ἐπιστρέψῃ εἰς Παρισίους.

Ἐφθασεν ἐκεῖ περὶ τὸ μεσονύκτιον.

Τὸ Πρεϊλλὺ ἦτο βεβυθισμένον εἰς βαθὺν ὕπνον.

Οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην λάμψιν φωτός διέκρινε τις εἰς τοὺς

σταύλους και τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν. Οὐδ' ἰχθὺς διαβάτου ἐπὶ τῆς μόνης ὁδοῦ τῆς κώμης.

Ποῦ νὰ ὑπάγῃ τις ;

Εἰς τὸν Χρυσοῦν Ἥλιον; Ὁ ἐπισκεπτόμενος τὸ Πρεῖλλῦ, οὐδὲν ἄλλο κατάλυμα εἶχεν ἵνα ἐκλέξῃ.

Ἐν ὧρα μεσονυκτίου, ὁ Χρυσοῦς Ἥλιος ὑπνωττε, βεθυθισμένος ἐν τῷ σκότει, ὡς αἱ λοιπαὶ τῶν πέριξ κατοικίαι.

Οἱ δύο ἵπποι τοῦ δίφρου ἔστησαν ἀφ' ἑαυτῶν πρὸ τῆς μεγάλης θύρας.

Ὁ ἡμικοιμώμενος ἡνίοχος ἀνατιναχθεὶς ἐκρότησε τὸ μαστίγιόν του.

Ἠκούσθη ἐν τῇ αὐλῇ ὁ κρότος βημάτων συρομένων ἐπὶ τοῦ πλακοστρώτου δαπέδου· φωνὴ τις βραγχνώδης ἐγρύλλισε : Τώρα. Μοχλοὶ ἀνεκινήθησαν και τὰ δύο φύλλα ἠνεώγησαν.

Ὅλοι αἱ ἐνοικιασταὶ τοῦ Σατωροῦ γνωρίζουσι τὸν Χρυσοῦν Ἥλιον τοῦ Πρεῖλλῦ και ὅλοι ἐκεῖ γνωρίζονται, ἀλλ' ἐν μεσονυκτίῳ αἱ συνδιαλέξεις δὲν γίνονται μετὰ τὴς ἔσεως.

— Σὺ εἶσαι, Λουδοβίκε; ἠρώτησεν ὁ σταυλίτης τὸν ἡνίοχον.

— Ναι, σὰς φέρω ἕνα ταξειδιώτην...

Ὁ ἡνίοχος κατέβη βαρέως τῆς ἔδρας του και ἐψιθύρισε πρὸς τὸν νέον τὰς ἐνθαρρυντικὰς λέξεις :

— Και ἕναν ποῦ τὸν ἔχει τὸν περᾶ, καλότυχε !

— Καλά.

Ὁ ἡνίοχος, ἐνθουσιασμένος ἐκ τῶν φιλοδωρημάτων, ἄτινα ἔλαθε και ἄτινα ἀκόμη ἤλπιζεν, ἐτέθη εἰς ἀναζήτησιν θαλάμου διὰ τὸν πελάτην του.

Μετὰ τινὰς ἐρεύνας ἀφύπνισε μικρὰν ὑπηρέτριαν, ἣτις προσέτρεξε τριβουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς.

Ἐν τέταρτον μετέπειτα, ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος εἶχεν ὑπὸ τὴν κατοχὴν του διαμέρισμα οὐδόλως ὁμοιάζον πρὸς τὴν αἰθουσαν τῆς Ζονσέρης, ἔνθα πρὸ τινος συνδιελέγετο μετὰ τῆς κυρίας Βωνοᾶζ, ἀλλ' ἔνθα ἠδύνατό τις νὰ διέλθῃ νύκτα γαλήνιον, μὴ ἀνησυχούμενος ἢ μόνον ὑπὸ τῶν περιφερομένων ποντικῶν.

Ὁ ταξειδιώτης δι' οὐδὲν τούτων ἐφρόντιζεν ! Ἐν πολέμῳ οἰκονομεῖται τις ὅπως τύχη και ὁ πόλεμος ἀρχίζει δι' αὐτόν.

Τὴν ἐπαύριον ἀπὸ τῆς χαραυγῆς ἀφύπνισθη ὑπὸ τῶν πετεινῶν, τῶν βηματισμῶν τῶν ἵππων και τοῦ ἐκ τῶν ὑπηρετῶν θορύβου.

Εἰς τὰς ἐπτὰ ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος ἦτο ἐπὶ ποδὸς και περιεφέρετο πρὸ τοῦ Χουσοῦ Ἥλιου ἐξετάζων τὰ οἰκήματα τῆς κώμης, ὅτε ὁ ξενοδόχος τὸν συνήτησεν.

Ὁ Γιρονέττος δὲν εἶχεν ἐπαισθητῶς μεταβληθῆ.

Ἦτο πάντοτε ὁ αὐτὸς ἐκεῖνος εὐχαρμος και ἀνθηρὸς μάγειρος τῆς ἐποχῆς τοῦ Καμπευρόλ.

Αἱ τρίχες του μόναι ἐλεύκαζον ὑπὸ τὸ στερεότυπὸν του μαγειρικὸν κάλυμμα τῆς κερκλῆς.

— Ὁ κύριος ἀρέσκειται εἰς τὸν πρωῖνὸν ἀέρα, εἶπε πλησιάζων τὸν πελάτην του. Πληκτικὸς τόπος τὸ Πρεῖλλῦ.

— Ἄλλ' ἐξ ἐναντίας, ὠραίος τόπος !

— Ὡ ! τὸ καλοκαίρι, κύριε, μὰ τὸν χειμῶνα εἶνε τρισθλιος. Ἡ Βρέννη δὲν φημιζεται και τόσο. Ἴσως ὁ κύριος ἀγαπᾷ ν' ἀγοράσῃ τίποτε ἀπ' ἐδῶ. Ὁ κύριος δὲν φαίνεται ὅτι ταξειδεύει δι' ὑποθέσεις.

Ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος ἐμειδίασε.

— Τφόντι, εἶπε. Ταξειδεύω πρὸς ἀναψυχὴν... ἵνα ἴδω...

Και ἔπειτα, γνωρίζω τινὰς τῶν γειτόνων σας... ἐπὶ παραδείγματι, τὴν κόμησσαν Βωνοᾶζ

— Ἐξάριτον πρόσωπον, κύριε, και πολὺ φιλάνθρωπη εἰς τὸν τόπον. Ἄρκει νὰ τῆς ζητήσῃ κανεὶς ὅ,τι στερεῖται και εὐθὺς τὸν βοηθεῖ. Ἐπειτα, εἶνε οἰκογενειακό. Ἡ δού-

κισσα, ἡ μάμμη της, ἡ μαρκησία, ἡ μητέρα της, ἔδιναν πολλά. Κανεὶς δὲν δυστυχοῦσε στὰ περὶχωρα.

— Και ὁ κύριος Βωνοᾶζ ;

— Πάντοτε στὸ Παρίσι, εἶπε ποιῶν μορφασμὸν ἐξ οὗ ἐμάντευε τις ὅτι δὲν διέκειτο πρὸς ἐκεῖνον εὐνοϊκῶς, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ φθινόπωρο, ὅποτε φέρει ἕνα σωρὸ φίλους, ἀλλὰ τότε ἡ κυρία κόμησσα δὲν εἶνε πλέον εἰς Ζονσέρη. Ὁ ἕνας ἔρχεται, ὁ ἄλλος φεύγει.

Ἐταπεινώσε τὴν φωνήν.

— Μεταξὺ μας, εἶπε, τὸ συνοικέσιον δὲν πάει καλά. Ὁ κύριος Βωνοᾶζ ξοδεύει πολλά. Μ' ὅλα ταῦτα, εἶνε εὐτυχὴς ποῦ ἐπέτυχε και πῆρε τὴν δεσποινίδα Σαρναῖν.

— Λέγουν ὅτι ἦτο κατάχρεως ὅτε ἐνυμνεύθη.

— Πολὺ σωστό. Χωρὶς αὐτὴν θὰ βούλιαζε... Ἄλλὰ τώρα, ἐννοεῖται, μπορεῖ αἰωνίως νὰ ξοδεύῃ, χωρὶς ποτὲ νὰ τὰ τελειώσῃ.

Ἄνθρωπὸς τις ἰσχνὸς και λεπτός, ἡμίκυρτος, ἐξῆλθεν οἰκίας ταπεινῆς ἐκ τῆς ἐσχάτης τῆς πολίχνης και στρεφόμενος πρὸς τὸ δωματίον, ὅπθην ἐξήρχετο, ἔδωκε διαταγὰς τινὰς εἰς γραῖαν κλίνουσαν ἐπὶ τοῦ παραθύρου.

— Ὅριστε, εἶπεν ὁ πανδοχεύς, ἂν ἀγαπᾶτε νὰ μάθετε πολλά, δὲν ἔχετε νὰ ρωτήσετε ἄλλον. Αὐτὸς ποῦ βλέπετε ἐκεῖ τὰ ξέρει ὅλα μὲ τὸ νὶ και μὲ τὸ σίγμα.

— Πῶς ὀνομάζεται ;

— Βικτωριανὸς Σαγκῶ.

— Τί κάμνει ;

— Εἶνε ὁ γραφεὺς τοῦ συμβολαιογράφου.

— Ἄ !

— Κάνει και λίγο τὸν δικηγόρο. Ὅλοι τὸν συμβουλευόνται και ποτὲ δὲν δίδει ἀσχημὴ συμβουλή.

— Εἶνε ἀνθρωπος ἐντιμος ;

— Εἶνε καθαρῶτατος, κύριε.

Ὁ Βικτωριανὸς ἐξηκολούθει συνδιαλεγόμενος πρὸς τὴν γραῖαν.

— Εἶνε ἡ μητέρα του, εἶπεν ὁ μάγειρος. Ζοῦν ἐκεῖ μαζύ.

— Δὲν εἶνε πλούσιοι ;

— Ὡ ! κύριε, οὔτε θὰ γίνῃ ποτὲ του... Ἐν πρώτοις, δὲν εἶνε διόλου τοῦ συμφέροντος... Τοῦ κρέσει νὰ κάμνῃ ἐκδουλεύσεις και ἔπειτα... δὲν πλουτίζει κανεὶς εὐκολα στὸ Πρεῖλλῦ.

— Ὅχι πάντοτε, ἀλλ' ἐνίοτε.

Ὁ καταστηματάρχης ἠνέωξε μεγάλως τοὺς ὀφθαλμοὺς. Δὲν ἀντελαμβάνετο.

— Δὲν εἶχετε ἄλλοτε ἐδῶ κάποιον ἱατρὸν ὀνόματι ;...

— Καμπευρόλ ;

— Ἀκριβῶς.

Ὁ Γιρονέττος ἤρχισε νὰ γελά.

— Γνωρίζω τί θέλει νὰ εἰπῇ ὁ κύριος. Ὁ Καμπευρόλ ἔκαμε χρήματα !

— Τφόντι... Καλὴν περιουσίαν !

— Ναι, ἀφοῦ πῆγε και ζῆ στὸ Παρίσι, ὅπου εἶνε ὁ βίος τόσον ἀκριβός.

— Βλέπετε λοιπὸν ὅτι πλουτίζουν εἰς τὸν τόπον σας, εἶπεν ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος.

— Ὡχ ! ἐφώνησαν ὁ Γιρονέττος, δὲν πρέπει νὰ λαμβάνετε ὑπ' ὄψιν τὴν περίστασιν τοῦ ταγματάρχη...

— Διατί ;

— Δὲν γνωρίζει κανεὶς και καλὰ πῶς τὴν ἐκέρδισε...

— Τὸν ἐγνωρίζετε ;

— Ἐδῶ ἔτρωγε και ἔτρωγε και καλά, σας βεβαιῶ.

Τί φαγᾶς !

— Τι ἀνθρωπος ἦτο ;

— Ἄνθρωπος ὅπως οἱ ἄλλοι... εὐχάριστος... πολὺ ὑποχρεωτικὸς... ἀλλὰ κατὰ βάθος...

— Κατὰ βάθος ;

— Ναι, δὲν εἶνε φρόνιμο νομίζω νὰ τὸν ἐμπιστεῖται κανεὶς και νὰ τοῦ δίδῃ πίστι.

Ὁ γραφεὺς εἶχε τελειώσει τὸν διάλογόν του.
Ἐλαβε τὴν πρὸς τὸ πανδοχεῖον ἄγουσαν μετὰ κυλίνδρου χαρτίων ὑπὸ μάλης.

Ὁ Γιρονέττος ἐξηκολούθησε:

— Δὲν πρέπει νὰ κακολογῶ τοὺς πελάτας μου, ἀλλὰ τὰ εὐκολὰ κέρδη φέρνουν στοὺς ἄλλους ὑποψίας. Ὁ γιὰ τρὸς μὲ μίας ἐπλούτισε καὶ ὁ κόσμος τὸ σχολιάζει. Νά, ἂν ἤθελε ὁ γραφεὺς νὰ μιλοῦσε...

Ὁ Βικτωριανὸς ἦτο ἐγγύτατα πρὸς τοὺς δύο ἄνδρας.

Ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν πανδοχέα, ὡς γείτων.

— Πῶς ἔχεις, Γιρονέττε, σήμερα;

— Ἀρκετὰ καλὰ, καὶ ἡ εὐγενία σας;

— Ὅπως πάντοτε.

— Νὰ ἕνας κύριος ποῦ ἐπιθυμῆ νὰ μάθῃ μερικὰ τοῦ τόπου μας... φίλος τῆς κυρίας κομήσεως Βωνοῶζ.

Ὁ γραφεὺς προσέκλινεν.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, κύριε, εἶπε.

— Ποῦ ἠδυνάμην νὰ σας ἔβλεπον, κύριε Σαγκῶ; ἠρώτησεν ὁ Δαμβέρτος.

— Γνωρίζετε τὸ ὄνομά μου;

— Ὁ κύριος Γιρονέττος μοὶ τὸ εἶπε πλέκων τοὺς ἐπαίνους σας. Εἶπεν ὅτι δύναμαι ἐφ' ὧν νὰ ἔχω πᾶσαν ἐμπιστοσύνην.

Ὁ Βικτωριανὸς προσέκλινε μετὰ μετριοπαθείας· ἐρύθημα ἔβαψε τὰς ρικνὰς του παρειάς.

— Ὁ Γιρονέττος εἶνε φίλος μου, εἶπε, καὶ οἱ φίλοι εἶνε ἐπιεικεῖς.

— Εἴσθε τὴν στιγμήν αὐτὴν ἐλεύθερος;

— Εἰς τὴν διάθεσίν σας, κύριε. ἂν ἤθελετε νὰ ἤρξεσθε εἰς τὴν οἰκίαν μου, οὐδεὶς ἤθελε σας διαταράξῃ. Δύο μόνον λεπτὰ ὅπως ἀφήσω τὰ χαρτῖα εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον καὶ εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐπορεύθησαν ὁμοῦ πρὸς οἶκημα ὅμοιον περίπου πρὸς χωρικὸν πρεσβυτέρειον, μὲ ἕνα ὄροφον καὶ τέσσαρα παράθυρα ἐν τῇ προσόψει.

Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς εἰσόδου, πρὸς δεξιᾷ, διαμέρισμα ταπεινὸν καὶ μακρὸν χρησιμεύει ὡς συμβολαιογραφεῖον.

Ἀπέναντι, ἕτερον ὅμοιον περίπου ἴδρυμα περιλαμβάνει τὸν σταῦλον καὶ ὁ, πρὸς περίθαλψιν τῶν πελατῶν ἀπαιτεῖται ἔτι.

Ὁ Βικτωριανὸς εἰσέδυσεν ἐντὸς καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀνεφάνη.

Ὀλίγον διέφερε τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ὁ Καμπεϋρόλ κατῶκει τὸ Πρεϊλλύ. Μόνον, ἐκυρτοῦτο καὶ τὸ δέρμα του ἐπὶ μᾶλλον ἐρρικνοῦτο.

Ἐπανέλαβε τὴν μετὰ τοῦ ξένου πορείαν του καὶ πάραυτα ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν ἐξ ἧς εἶχεν ἀπέλθει, περιβαλλομένην ὑπὸ ζώνης φυτείας.

Ἦνοιξε μικρὰν θύραν ἄγουσαν εἰς διάδρομον δι' ἐρυθρῶν πλακῶν ἐστρωμένον, εἶτα τὴν τοῦ ὁμοίως ἐπεστρωμένου γραφείου του ἔνθα ὑπῆρχον ξυλίνη τράπεζα, ψιθινοὶ ἔδραι καὶ βιβλιοθήκη διδασκαλοῦ, φίλου τῆς αὐστηρῆς καὶ ἀρχαϊκῆς ἀπλότητος.

Προφανῶς ὁ κύριος αὐτοῦ τοῦ δαιτητήματος δὲν κατετράχετο ὑπὸ τῶν δαιμόνων τοῦ πόθου καὶ τῆς πλεονεξίας.

Προσήνεγκε καθίσμα εἰς τὸν ἐπισκέπτην του λέγων:

— Καὶ τώρα, κύριε;...

III

Ἐνθα ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ τάξις εἶνε ἀρετὴ λυσιτελής.

Ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος ἐκ τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον ταξιδίων του εἶχε μάθει νὰ ἐκτιμᾷ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐμάντευσεν εὐχερῶς ὅτι ὁ πρὸ αὐτοῦ εὐρισκόμενος ἦτο χρηστὸς καὶ ἀκέραιος.

Ἀνέγνωσεν ἐπίσης ἐν τῷ βλέμματί του πνεῦμα ζωηρόν.
— Κύριε Σαγκῶ, ἤρχισεν, ἀπὸ πολλοῦ διαμένετε εἰς Πρεϊλλύ;

— Ἐδῶ ἐγεννήθην, κύριε.

— Ὅθ ἦσθε τεσσαρακοντούτης.

— Εἶμαι τεσσαράκοντα ἐπτὰ ἐτῶν, κύριε.

— Ἐχετε φιλοδοξίαν;

— Οὐδέποτε μοὶ ἀπησχόλησε τὴν σκέψιν. Εἰς τί ἄλλως τε αὐτὸ θὰ μὲ ὠφέλει;

— Λοιπὸν δὲν ἔσχετε πάθῃ. Ἐγὼ ὑπέστην ἐν ἐκ τῶν σφοδροτέρων. Καὶ πρὸς ἱκανοποίησίν του, ἐπειδὴ τὸ χρῆμα πάντοτε χρησιμεύει, ἠθέλησα νὰ γίνω πλούσιος.

— Τὸ ἐπετύχετε;

— Ὑπεράνω τῶν προσδοκιῶν μου. Ἀπῆλθον μόνον πρὸς τοῦτο πολὺ μακρὰν. Ἐγεννήθην, ὡς ὑμεῖς, ἐν Γαλλίᾳ... καὶ ἐν Ἀμερικῇ ἐπέτυχα τοῦ σκοποῦ μου.

— Τὰ συγχαρητήριά μου, κύριε, ἀλλά...

— Θέλετε νὰ εἰπητε ὅτι ἡ ἀφήγησίς μου ὀλίγον σας ἐνδιαφέρει.

— Κύριε!...

— Ἐχετε ὑπομονήν, σας παρακαλῶ. Δὲν θὰ χάσετε εἰς μάτην τὸν καιρὸν σας ἀκούοντές με. Τὸ πάθος, περὶ οὗ σας ὠμίλησα, μοὶ ἐπῆλθε πρὸ δεκαοκταετίας... Ἡ χρονολογία αὐτὴ οὐδὲν σας ἐνθυμίζει;

Τὸ μέτωπον τοῦ Βικτωριανοῦ ἐπτυχώθη ὡς ἀνθρώπου ζητοῦντός τι καὶ μὴ εὐρίσκοντος.

Ὁ Δαμβέρτος ὑπέλαβεν:

— Ἐλησμόνησα νὰ σας ὀνομάσω τὸ πάθος. Ἐκαλεῖτο μίσος. Πρότερον εἶχον ἄλλο βαθύτερον καὶ ὄλως ἀντίθετον τοῦτου. Ἦτο ἔρωσ βαθύς, ἀναλλοίωτος, διότι τὰ ἔτη παρέρχονται καὶ διατηρῶ αὐτὸν ἀκέραιον, πρέπει δὲ νὰ σας ἀποκαλύψω τὸ ἀντικείμενόν του. Ἡ ἀγαπωμένη ἐκαλεῖτο τότε Λευκὴ Σαρναίῦ. Σήμερον εἶνε κόμησσα Βωνοῶζ. Ἠρχίσατε νὰ ἐνοητε;

Ὁ γραφεὺς προσέκλινεν.

— Ἐν μέρει, κύριε, εἶπε.

— Ὅθ σκεφθῆτε βεβαίως, ὅτι ἐπὶ τοιούτων μυστικῶν εὐγενῆς τις ἀνὴρ ρίπτει πέπλον. Δέον λοιπὸν νὰ ἔχω ἰσχυροτάτους λόγους, ἵνα διαρρηγνύω τὴν σιγήν. Τοὺς λόγους αὐτοὺς θὰ καταστήσω ὑμῖν γνωστῶς.

Ὁ γραφεὺς ἐστηρίχθη διὰ τοῦ ἀγκῶνος ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀκουμβῶν μεταξὺ τῶν ἰσχνῶν του καὶ ἀσάρκων δακτύλων τὴν ἰσχνὴν του κεφαλὴν καὶ ἠτένισε διὰ τῶν μικρῶν του ὀφθαλμῶν τὸν ξένον.

Ἡ ἀφήγησις καθίστατο προφανῶς ἐνδιαφέρουσα δι' αὐτόν.

Ὁ Δαμβέρτος ἐξηκολούθησε:

— Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἤμην σπουδαστὴς τῆς νομικῆς. Ὁ πατήρ μου δὲν εἶχε μὲν πλούτη, ἀλλ' ἐζῶμεν εὐπόρως. Ἐθεωρεῖτο εἰς τῶν πρώτων καλλιεργητῶν τοῦ Σηκουάνα καὶ κατεῖχε μέγα ὑποστατικὸν τοῦ Βοασσού, κτήμα τῆς δουκίσσης λὰ Ρὸς Βιλλάρ. Τὸ ὑποστατικὸν κεῖται ἐγγὺς τοῦ πύργου. Ἦμην λοιπὸν γείτων τῆς δεσποινίδος Σαρναίῦ. Περιττὸν νὰ ἐκθέτω τὰς λεπτομερείας τοῦ δεσμοῦ μας. Ἦτο δεκαεπτὰ ἐτῶν. Ἐγὼ εἰκοσιτριῶν. Ἐσχε στιγμήν ἀδυναμίας καὶ ἐγὼ στιγμήν ἀφροσύνης. Ἡ πτωχὴ νέα περιῆλθεν εἰς κρίσιμον κητάστασιν... Ἡ μάμμη τῆς εὐθὺς τὸ ἠνόησε. Τὴν παρέλαβε καὶ ὠδήγησεν ἀποτόμως εἰς Ζονσέρην.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Βικτωριανοῦ ἠνεώγησαν ἵνα κάλλιον διακρίνωσι τὴν πρὸ αὐτοῦ διανοιγομένην ἀλήθειαν.

Αἱ ὀλίγαι αὐταὶ λέξεις τῷ παρέσχον τὴν κλειδα συμβάντων, ὧν μέχρι τοῦδε δὲν ἠδυνήθη νὰ διαλύσῃ τὴν σκοτίαν.

Τόσον ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος ἐξεπλάγη ἐκ τῆς ἀλλοιώσεώς του, ὥστε τῷ προέβαλε τὸ ἐξῆς ζήτημα:

— Νομίζετε, κύριε Σαγκῶ, ὅτι σας εἶνε δυνατόν νὰ

μὲ διαφωτίσετε ἐπὶ τῶν διατρεχάντων τότε εἰς Ζονσέρην;

— Ἐν μέρει τὸ νομίζω, κύριε.

— Ἦμην περὶ τούτου βέβαιος. Δέον νὰ σὰς εἰπω ἤδη ὅτι ἡ δεσποινὶς Σαρναίῳ ἐγέννησε τὴν νύκτα τῆς πέμπτης ἰανουαρίου πρὸς τὴν ἑκτὴν 1868 δύο μικρὰς κόρας.

— Τφόντι, κύριε.

— Τὸ ἐγνωρίζετε;

— Τὸ εἶχον μάθει μετὰ τινὰς ἡμέρας.

— Ὁ δόκτωρ Καμπεϋρόλ παρέστη εἰς τὸν τοκετόν.

— Εἶνε ἀληθές.

— Σὰς τὸ εἶπεν;

— Ὅχι, ἀλλ' ἤμην περὶ τούτου βέβαιος.

— Αἱ κόραι αὐταὶ ἔζων. Διὰ τίνος τεχνάσματος ἔπεισαν τὴν μητέρα περὶ τοῦ ἐναντίου, τὸ ἀγνοῶ, ἀλλ' ἐπίστευσεν εἰς τὸν θάνατόν των. Τὸ ἐπίστευεν ἀκόμη πρό τινων ἤδη ὥρων. Ἐγὼ τὴν ἐξήγαγον τῆς πλάνης.

— Ἐὰν ἦσθε ἐν Ἀμερικῇ, πῶς τὸ ἐμάθετε;

— Ὡς ἐκ θαύματος Ἐλθὼν πρό τινων ἡμερῶν ἐν Γαλλίᾳ ἠγόρασα τὸ Βοασού. Ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ πύργου ἀνεῦρον χαρτίον, ἐν ᾧ ἡ δούκισσα ὠμολόγει τὸ ψεῦδος τῆς· ὁ θάνατος τὴν εὔρε προτοῦ περατώσει τὴν ἐξομολόγησίν τῆς. Δὲν ἀναφέρει πού τὰ παιδιὰ μετηνέχθησαν.

— Ἄ!

— Ἰδοὺ λοιπὸν τί ἦλθον νὰ σὰς ἐρωτήσω. Γνωρίζετε πρὸς τίνα αἱ δύο δυστυχεῖς ἐνεπιστεύθησαν;

— Ὅχι, ἀλλὰ δύο τινὲς εἶνε ἀναμφιβόλως εἰς θέσιν νὰ σὰς τὸ εἰπωσι.

— Τίνες;

— Ὁ Ζιλ Πουρσαίν, ὁ ἐπιστάτης τῆς Ζονσέρης, καὶ ὁ δόκτωρ Καμπεϋρόλ.

— Ὁ δόκτωρ Καμπεϋρόλ ἔχει συμφέρον νὰ σιωπᾷ.

— Τὸ νομίζετε;

— Εἶμαι περὶ τούτου βέβαιος.

— Διὰ τὸν λόγον;

— Διὰ τὸν λόγον ὅτι ἔλαβε ποσὸν διακοσίων περίπου χιλιάδων φράγκων δι' αὐτὰ τὰ τέκνα καὶ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι τὰ κατεγράθη.

— Εἴσθε βέβαιος ὅτι τὰ ἔλαβεν;

— Ἡ δούκισσα τὸ βεβαίωσεν ἡ ἴδια.

Ὁ Βικτωριανὸς συνέσφιγξε τὰ χεῖλη του καὶ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Πρέπει νὰ τὸν ἴδω, εἶπε.

— Διαμένει εἰς Παρισίους;

— Ἐν ὁδῷ Μονταινίου, 37.

Ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος ἐσημείωσε τὴν διεύθυνσιν.

Ὁ Βικτωριανὸς ἐδιπλασίασε τὴν προσοχὴν του.

— Ἡ δεσποινὶς Σαρναίῳ εἶνε καρδία ἐντιμος καὶ ἀκεραία καὶ τολμῶ εἰπεῖν, ἦτο εἰς ἐμὲ ἀφωσιωμένη. Ἄμα περιορισθεῖσα εἰς Ζονσέρην, μοὶ ἔγραψε καὶ κατῴρθωσεν, ἀγνοῶ πῶς, νὰ μοὶ πέμψῃ τὴν ἐπιστολὴν τῆς, ἐν ἧ μὲ παρκαλεῖ ὅπως μεταβῶ ἐκεῖ καὶ τὴν ἴδω τὴν νύκτα, ὅτε θὰ μὲ περιέμενεν, ὀρίζουσα μοὶ καὶ σύνθημα.

Ἐπὶ τὴν ἐπιούσαν ἡμην ἐκεῖ τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν τῆς ἐσπέρας. Εἰσέδυσά εὐκόλως ἐν τῇ ἐπαύλει. Ἡ δεσποινὶς Σαρναίῳ μὲ περιέμενε τφόντι. Τὴν ἰκέτευσα νὰ φύγωμεν ὁμοῦ, φοβούμενος τὴν μάμμην διὰ τὸ τέκνον. Ἡ Λευκὴ ἠρήθη, ἀλλὰ μοὶ ὑπεσχέθη πίστιν καὶ ἔφυγα ἀποκομίζων τὴν ὑπόσχεσίν τῆς.

Ἡ νύξ ἦτο θελλωδὴς καὶ φοβερά. Δὲν εἶχον ἀπομακρυνθῆ τοῦ πύργου τριακόσια βήματα, ὅτε ἠννόησα ἐνέδραν στηθεσάν μοι ὑπὸ τῆς δουκίσσης πρὸς ἐκδίκησιν. Δὲν τὴν μέμφομαι. Δύο ὑπερμεγέθεις σκύλοι ἀφέθησαν εἰς δῶξίν μου. Ἦμην ἀποπλος. Ἐπῆλθε πάλιν φρικώδης. Ἐξῆλθον νικητής, ἀλλ' ἀπέμεινα ἡμιθανὴς ἐν τῷ δάσει.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ κύριος Βωνοᾶζ ἀνευρών με μὲ παρέλαβε καὶ μὲ περιέθαλψε μετὰ προφανοῦς γενναιότητος, ἧτις μὲ καθυπέταξεν. Ὁ δόκτωρ Καμπεϋρόλ μ' ἐπεμελήθη

κάλλιστα, τῇ ἀληθείᾳ, καὶ ἐν διαστήματι τριῶν μηνῶν μ' ἐθεράπευσεν. Ἄλλ' ἡ ψυχὴ μου ὑπέφερε σφοδρῶς, περιστατικόν τι τότε ἀπεφάσισε περὶ τῆς τύχης μου.

Ἡ δεσποινὶς Σαρναίῳ δι' ἐπιστολῆς τῆς μοὶ ἐζήτηε νὰ τῇ ἀποδώσω τὴν ἐλευθερίαν τῆς, μὲ λέξεις ἐξ ὧν ἔκρινε τις ἀνευδοιάστως περὶ τῆς τροπῆς τῶν αἰσθημάτων τῆς. Τῇ ἀπήντησα συμφώνως μὲ τοὺς πόθους τῆς, καίτοι ἀπελπισ. Ἀργότερον, πάντοτε διὰ μέσου τοῦ Καμπεϋρόλ, ἔλαβον ἑτέραν ἐπιστολὴν περιέχουσαν ἀποχαιρετισμὸν ὀριστικὸν καὶ ἀγγέλλουσαν μοὶ ἐν ἄκρᾳ συντομίᾳ τὸν θάνατον τῶν δύο μας θυγατέρων. Ἐγράφη καθ' ὑπαγόρευσιν τῆς δουκίσσης.

Ἀπῆλθον συντετριμμένος τὴν καρδίαν καὶ ἐξεπατρίσθην. Ἀπέμεινα ἔκτοτε ἐν Ἀμερικῇ, ὅπῃθεν τῶρα μόνον ἐπανέρχομαι ἐλκυόμενος ὑπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ πάθους, τὸ ὅποιον μὲ παρακολουθεῖ μέχρι τάφου. Ἐπανεῦρον τὴν δεσποινίδα Σαρναίῳ σύζυγον τοῦ Βωνοᾶζ καὶ ὅσον ἐγὼ δυστυχῆ. Καὶ τῶρα σειρὰ ὅλη δολιοτήτων μοὶ ἀπεκαλύφθη.

Εἶδον ὅτι ἀμφότεροι ὑπῆρξαμεν θύματα ἀλλοκότων σκευωρειῶν. Δὲν σὰς ἀποκρύπτω ὅτι δύο σκοποὺς ἐπιδιώκω.

— Ποίους;

— Τὸ ν' ἀνεύρω τὰ τέκνα μου ἐν πρώτοις.

— Καὶ ἔπειτα;

— Ν' ἀνακαλύψω τὸν δράστην τῶν ἀτίμων ἐπινοήσεων, αἵτινες μὰς κατέστρεψαν.

— Ἐχετε τοῦλάχιστον ἔνδειξιν;

— Ἐχω δύο τοιαύτας: Τὴν αἰφνιδίαν παρουσίαν τοῦ Καμπεϋρόλ ἐν πρώτοις, καὶ δεύτερον τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας διὰ μέσου αὐτοῦ ἀντηλλάξαμεν. Αἱ ἐπιστολαὶ ἤσαν κλεισταί.

— Ἀληθῶς;

Ἡ δεσποινὶς Σαρναίῳ οὐδέποτε ἔγραψεν ὅ,τι μοὶ ἐπεδόθη. Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ διὰ τὴν πρὸς ἐκείνην ἐπιστολὴν μου.

— Ἡ μνήμη σας δὲν σας ἀπατᾷ;

— Ὅλοι αὐτῆς τῆς ἱστορίας αἱ λεπτομέρειαι εἶνε βαθέως κεχαραγμέναι ἐν τῇ κεφαλῇ μου.

— Τίνα ἐνοχοποιεῖτε!

— Ὁ κύριος Βωνοᾶζ ἦτο κατεστραμμένος ὀλοτελῶς ἐν ἐκείνῃ τῇ ἐποχῇ.

— Ἐκ θεμελίων.

— Ἐθεώρει τὸν πρὸς τὴν δεσποινίδα Σαρναίῳ γάμον του ὡς μέσον σωτηρίας.

— Προφανῶς.

— Ἴνα τὴν νυμφευθῆ, ἀπητεῖτο νὰ τὴν ἔπειθεν ὅτι πάσης ἐλπίδος εἶχον παραιτηθῆ καὶ νὰ ἠνάγκαζεν ἐμὲ ν' ἀφίνα τὸ πεδῖον ἐλεύθερον εἰς ἄλλους δίδων πίστιν εἰς τὴν ἀδιαφορίαν καὶ τὴν περιφρόνησίν τῆς.

— Τφόντι.

— Ὁ κύριος Βωνοᾶζ ἐπενόησε λοιπὸν αὐτὸ τὸ ἀτιμον σχέδιον... καὶ τὸ ἐξετέλεσεν, ἴσως τῇ συμπράξει τοῦ δόκτορος αὐτοῦ.

— Ἀλλὰ πῶς;

— Ἐνεπιστεύθημεν τὰς ἐπιστολάς μας εἰς τὸν Καμπεϋρόλ... Ἡ δύνατο λοιπὸν νὰ μιμηθῆ τὸν χαρακτήρα τῆς γραφῆς μας καὶ νὰ τὰς διαστρέψῃ.

— Τὸ πιστεύετε;

— Ἐν Παρισίοις, ἐπιτήδειοι πλαστογράφοι...

Ὁ γραφεὺς ἠτένισε τὸν ξένον διὰ βλέμματος ἀγγέλλοντος εἰδήσιν τινα.

— Γνωρίζετε τίποτε; ἠρώτησεν ὁ Γεώργιος ἀπαλαγείς ἐξ αὐτοῦ τοῦ βλέμματος.

— Ναί.

— Δότε μοι τὸ ὄνομα τοῦ ἐνόχου καὶ ἡ τύχη σας ἡσφαλίσθη.

— Δὲν θὰ σὰς τὸ πωλήσω, κύριε... Θὰ σὰς τὸ δώσω ἀνευ ἀμοιβῆς.

— Δὲν μὲ γνωρίζετε...
— Κρίνω ὅτι εἴσθε ἐν τῷ δικαίῳ σας... Μοὶ φαίνεται ὅτι ὀφείλω νὰ σας ἐπέλω ἀρωγός. Εἶμεθα ἔντιμοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ Πρεῖλλύ. Καὶ ἔπειτα ἡ μορφή σας μοὶ ἀρέσκει... Συμπαθοῦμεν εἰς τινὰ ἢ ἀντιπαθοῦμεν!...

Ἄρα μὲ γνωρίζετε...
— Ὁ Δαμβέρτος ἐμειδίασεν.

Ἄρα μὲ γνωρίζετε...
— Ὁ γραφεὺς ἠνέωξε χονδροειδῆ ἀναλόγιον κλειόμενον διὰ μεγάλου κλειθροῦ.

— Ἡμέραν τινὰ, εἶπεν, εἰσῆλθον εἰς τινὰ οἰκίαν τῆς κώμης καὶ ἀπὸ καλῶν τῶν ἀχρήστων χαρτίων ἔλαβον ἕν διὰ ν' ἀνάψω τὸ σιγάρον μου... Ὅτε τὸ ἦνοιξα, τὸ εὐρον περίεργον καὶ τὸ ἔθηκα εἰς τὸ θυλάκιόν μου ἀντὶ νὰ τὸ καύσω. Ἴδου τὸ χαρτίον.

Τὸ ἔτεινε πρὸς τὸν ἐπισκέπτην τοῦ ὅστις τὸ ἐξήτασεν ἐκθαμβός.

Ἦτο ἡ ἐπιστολὴ ἣν εἶχε λάβει παρὰ τῆς δεσποινίδος Σαρναίου.

— Καὶ ἡ οἰκία ;... ἠρώτησε.

— Τὴν βλέπετε ἀπ' ἐδῶ... πρὸς τὴν ἄλλην ἄκραν τῆς ὁδοῦ. Κατῳκίει τότε εἰς αὐτὴν ὁ δόκτωρ Καμπευρόλ.

— Λοιπὸν ἐκεῖνος ἦτο ;...

— Ὁ παραχαράκτης τῶν ἐπιστολῶν σας ;

— Ναι.

— Ἐκεῖνος ἀκριβῶς...

— Εἴσθε περὶ τούτου βέβαιος !...

— Γνωρίζω ὅτι παραιτηθεὶς ἀπὸ τοῦ στρατοῦ, ἦλθε καὶ ἐνεκατέστη ἐδῶ καὶ τὸ παρελθόν του ἦτο ἀγνωστον. Ἀλλὰ κατόπιν ἐπετύχαμεν περὶ αὐτοῦ εἰδήσεις... Ἦναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ διὰ λόγους πλαστογραφίας... ἐν Βορδῶ. Πληροφορίας ἀκριβεῖς δύνασθε νὰ λάβετε... εἰς τὸ ὑπουργεῖον... Δὲν εἶνε λοιπὸν ἀξίον ἀπορίας...

— Διὰν ὀρθόν.

— Οὕτω τὸ πᾶν ἐξηγεῖται... Ἡ πλάνη τῆς δεσποινίδος Σαρναίου καὶ ἡ ἰδική σας. Ἡπατήθητε καὶ οἱ δύο ἐξ ἐκείνων οὓς ἐξελαμβάνετε τοὺς καλλιτέρους τῶν φίλων σας.

— Δέχεσθε νὰ μοὶ παραχωρήσητε αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν ;

— ὦ Θεέ μου ! ἂν σας χρησιμεύη. Μοὶ εἶνε ὅπως περιττή.

— Εὐχαριστῶ.

Τὸ ἀναλόγιον περιεῖχε μυρία ἔτι ἀντικείμενα.

Ἄρα μὲ γνωρίζετε...
— Ὁ Βικτωριανὸς ἔσφουρεν ἐκείθεν χαρτοφυλάκιον σχέσιν ἔχον πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τῆς Ζονσέρης. Ἀνακριτῆς τις δὲν θὰ συνέλεγε τόσα τεκμήρια ἐπὶ τῆς δίκης ἣς τῷ ἦτο ἐπιτετραμμένη ἡ διεξαγωγή.

— Ἴδου, εἶπε, θὰ λάβητε γινῶσιν αὐτῶν τῶν λεπτομερειῶν. Θὰ ἦμην εὐτυχὴς ἂν ἠδύνατο νὰ σας ἐχρησίμευον. Τὰ χαρτὰ αὐτὰ σας ἀνήκουσιν, ἀφοῦ εἶθε ὁ πατήρ... Δὲν λέγουν μεγάλα πράγματα, ἀλλ' ἐπὶ τέλος θὰ σας πληροφορήσουν ὅτι ἡ μία τῶν τροφῶν ἔλαβεν εἰσιτήριον διὰ Λιμόγαν... Καὶ ἔπειτα σας παρέχεται μέσον ἀναγνωρίσεως.

— Ὅποιον ;

— Ἀφοῦ πούκειται διὰ δύο κόρας, δύο διδύμους, ἐὰν ἀκόμη ζῶσι, δεόν νὰ ὁμοιάζωσιν ἀλλήλας... ὡς ὑποθέτω τοῦλάχιστον.

— Αὐτὸ μόνον γνωρίζετε ; ἠρώτησεν ὁ Δαμβέρτος.

Ἄρα μὲ γνωρίζετε...
— Ὁ Βικτωριανὸς ἔθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ χαρτοφυλάκιου.

— Ἐδῶ ἔγκειται ὅλη μου ἡ ἐπιστήμη, εἶπεν. Οὐδέποτε ἐλέγητι ἀξίον λόγου ἐν τῷ χωρίῳ, χωρὶς ἐδῶ νὰ τὸ σημειώσω. Ἡ ἱστορία αὐτῆ μ' ἐνδιαφέρει καὶ ἐγνωρίζον ὅτι ἀδύνατον σήμερον ἢ αὔριον νὰ μὴ ἀνεκινῆτο. Εἶμαι εὐτυχὴς ὅτι δύναμαι νὰ σας φανῶ χρήσιμος.

Τόση ἀγαθότης, τόση εὐκρίνεια καὶ ἀφιλοκέρδεια ἀπετυποῦτο ἐν τῷ τόπῳ καὶ τῇ στάσει τοῦ γραφέως, ὥστε ὁ Δαμβέρτος βαθέως ἐξ αὐτοῦ συνεκινήθη.

— Κύριε Σαγκῶ, εἶπεν, ἐὰν ὑπάρχουσι πονηροὶ ἐν τῷ κόσμῳ, ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ ἔντιμοι ἄνθρωποι. Δότε μοὶ τὴν χεῖρά σας.

Τὴν ἔθλιψε ζωηρῶς μεταξύ τῶν ἰδικῶν του.

— Δὲν μοὶ ὑπεδειξατε, ἕνα Ζιλ Πουρσαίν ; ὑπέλαθε.

— Τὸν ἐπιστάτην τῆς Ζονσέρης. Ἡ θυκίσσα δὲν εἶχε μυστικὰ δι' αὐτόν.

— Καλῶς. Θὰ τὸν ἴδω.

Ἄρα μὲ γνωρίζετε...
— Ἀμαξίον διερχόμενον ἐξῶθεν, ἔστη πρὸ τῆς θύρας τοῦ οἰκίσκου.

ΙΘ'

Αἱ ἀνεγνωσεις.

Ἀνθρωπὸς τις κατέβη τοῦ ἀμαξίου. Πᾶς ὁ πρὸ δεκαοκταετίας γνωρίσας τὸν Ζιλ Πουρσαίν, ἠδύνατο ἤδη ἀκόπως νὰ τὸν ἀνεγνωρίζεν.

Εἶχεν ὁμοίως δασεῖαν τὴν ὄψιν, τὴν αὐτὴν σωματικὴν διασκευὴν, τοὺς αὐτοὺς εὐρεῖς ὤμους· μόνον αἱ τριχες τοῦ ἀπὸ πυρρῶν εἶχον ὑπολευκανθῆ, τὸ ἀνάστημά του ἐκυρτοῦτο καὶ οἱ ὤμοί του ἐκλινον, ὡς ὑπὸ φορτίου.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν μόνου διετηροῦντο διάπυροι καὶ πλήρεις δόλου καὶ ἐνεργείας.

— Ἴδου ὁ ἀνθρωπὸς σας, εἶπεν ὁ γραφεὺς ταπεινωφῶνως.

— Ὁ ἐπιστάτης ;

— Ἀκριβῶς. Ὁ Ζιλ Πουρσαίν.

— Εἶμαι Ἀμερικανός, Γεώργιος Δαβιδσων, καὶ ἔρχομαι ἐδῶ ν' ἀγοράσω ἕν κτῆμα, εἶπε ζωηρῶς ὁ Δαμβέρτος.

— Ἡννόησα.

Ἄρα μὲ γνωρίζετε...
— Ὁ ἐπιστάτης εἰσῆλθεν.

Ἄρα μὲ γνωρίζετε...
— Ἐκαμε τὰς κατοπτεῦσεις του.

Πᾶν τὸ ἀσύνηθες ἐν τῷ τόπῳ συμβᾶν, πᾶσα ἐπίσκεψις ξένου τὸν ἔθετεν εἰς κίνησιν καὶ τῷ προῦξένει σπασμοῦς ἀνησυχίας.

Τοῦτο ἰδίως ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν συμβεβηκότων, εἰς ἃς αὐτὸς ὑπῆρξεν ἐν τῶν πρωταγωνιστούντων προσώπων.

Ἡ ἐν τῷ πύργῳ ἀφιξίς, τὴν ἐσπέραν τὴν προτεράϊας, ἐπισκέπτου, μεθ' οὗ ἡ κόμησσα ἔμενε κεκλεισμένη ἐπὶ δύο περίπου ὥρας καὶ ὅστις ἔπειτα ἀπῆλθε διὰ Πρεῖλλύ, τῷ ἐνέπνευσε φόβους.

Τίς ἦτο οὗτος ; Τί ἤρχετο νὰ κάμῃ ἐν τῷ τόπῳ ;

Ἄρα μὲ γνωρίζετε...
— Ὁ κύρ Πουρσαίν δὲν ἔκρινεν ἀσκοπον ν' ἀναπνεύσῃ ὀλίγον ἀέρα καὶ νὰ λάβῃ τυχῶς τινὰς πληροφορίας.

Πρὸς τινὰ λοιπὸν ἄλλον ν' ἀπετείνετο ἢ πρὸς τὸν φίλον του Βικτωριανὸν Σαγκῶ, ὅστις τῷ ἐχρησίμευεν ὡς σύμβουλος ὅπως καὶ εἰς πάντας ;

Ἄρα μὲ γνωρίζετε...
— Ἀμα τῇ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ γραφέως εἰσόδῳ του, περιήγαγε τὸ ὄξυ καὶ ὑπὸ τὸ δασὺ τρίχωμά του κρυπτόμενον βλέμμα του ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ ξένου.

Ἄρα μὲ γνωρίζετε...
— Ἀνεζήτησεν ἐπ' αὐτῆς ὁμοιότητα, ἣν δὲν εὗρεν ἀναμφιβόλως, διότι ἡ φυσιογνωμία του, λίαν δὺσπιστος ἐν ἀρχῇ, ἐφειδρύνθη αἰρνης.

— Συγγνώμην ἂν σας χαλῶ τὴν ἡσυχίαν, εἶπε χαίρων ἐν ἀμνηχνία, ἀλλὰ σας ἔφερα, διαβαίνων ἀπ' ἐδῶ, μικρὸν δῶρον, κύριε Βικτωριανέ, χάριν φιλίας.

Τὸ μικρὸν δῶρον ἦσαν δύο καλαὶ πάπαι, ἃς ὁ Πουρσαίν εἰσερχόμενος εἶχε δώσει πρὸς τὴν μητέρα τοῦ γραφέως.

— Ὁ κύριος, ὁ ὅποιος χθὲς μᾶς ἐπεσκέφη, νομίζω ; ὑπέλαθε. Ὁ κύριος δὲν γνωρίζει τὸν τόπον μας ;

— Μοὶ φαίνεται ὅτι τὸν γνωρίζω ὀλίγον τι, εἶπεν ὁ Γεώργιος.

— Ἄ !

— Ζητῶ νὰ ἐπιτύχω κανὲν κτῆμα.

— Μεγάλο ;
 — "Ο,τι εὐρω.
 — 'Ο κύριος εἶνε φίλος τῆς κυρίας κομῆσεως ;
 — 'Εσχον τὴν τιμὴν νὰ ἴδω τὴν κυρίαν Βωνοᾶζ ἄλλοτε... ἀπὸ καιροῦ... Εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μ' ἐνθυμηθῆ καὶ νὰ μοὶ παράσχη πληροφορίας τινάς...
 — 'Ἐὰν ὁ κύριος ἔχη ἀνάγκην τοιούτων, εἰμεθα εἰς τὴν διάθεσίν του, ὑπέλαβε δειλῶς ὁ Πουρσαῖν ἄλλως τε ὁ κύριος θὰ εὖρη ἔδω πᾶν ὅ,τι θελήσῃ... 'Ο κύριος Σαγκῶ γνωρίζει τὴν Βρέννην ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου ἕως τὸ ἄλλο...
 'Ομιλῶν ὁ ἐπιστάτης, παρετήρει τὸν ξένον μετὰ πλείονος προσοχῆς.
 'Ἰδέα τις τῶ ἐπήρχετο. 'Εσκεπτετο ὅτι κάπου τὸν εἶχε γνωρίσει. Οὐδὲν ἀκριβῶς ἐνεθυμεῖτο περὶ Γεωργίου Δαμβέρτου. 'Εκεῖνον μόλις τὸν εἶχε παρατηρήσει, ἐν νυκτί, ὑπὸ τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας· καὶ ἐν τούτοις ἡ σκέψις πρὸς ἐκεῖνον ἐπλανᾶτο. 'Ἡ πρὸ δεκαοκταετίας νυκτερινὴ σκηνή, οὐδέποτε ἐξηλείφετο τῆς μνήμης του καὶ ὁ νυκτερινὸς ἦδη αὐτὸς ἐπισκέπτης τῆς κυρίας του, τῶ ἐνέβαλλεν ἀορίστους ὑπονοίας.
 Τὴν στιγμὴν αὐτήν, ἐπὶ σκοπῶ ἡ ἀδιαφόρως, ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος ἀκούμβησε τὴν δεξιάν του ἐπὶ τοῦ γραφείου καὶ πάραυτα πλατεῖα οὐλὴ ἐπεφάνη.
 'Ο Ζιλ Πουρσαῖν τὴν εἶδε καθαρῶς καὶ ἐσκήρτησε σύσσωμος, πρᾶγμα μὴ διαφυγῶν τὴν προσοχὴν τοῦ ξένου.
 — 'Ο κύριος κατοικεῖ εἰς Παρισίους βέβαια, εἶπεν ὁ ἐπιστάτης μετὰ στιγμὴν σιγῆς.
 — 'Ἀπὸ τινων ἡμερῶν μόνον, διότι ἔρχομαι ἐξ Ἀμερικῆς.
 — 'Εκεῖθεν κατάγεσθε ;
 — 'Οχι, ἐνεκατέστην ἐκεῖ μετὰ φίλου τινὸς ἀπὸ πολλοῦ... ἀπὸ δεκαοκτῶ ἕως εἰκοσιν ἐτῶν... καὶ τῶρα τὸ πρῶτον ἐπανέρχομαι χάριν ὑποθέσεών τινων, τὰς ὁποίας ἔχω ἐν Γαλλίᾳ... ἀρκετὰ σπουδαίων. 'Ἀγνοῶ τί θὰ κάμω... ἀργότερον.
 'Ο ξένος δὲν ἔκρινε κατάλληλον νὰ συνεχίσῃ ἐπὶ μᾶλλον τὴν συνδιάλεξιν. 'Ενευσε μόνον πρὸς τὸν γραφέα διὰ νεύματος ἀδιοράτου ἐμφαινόντος :
 — 'Ἐφ' ὅσον κρατεῖτε, ἐξομολογήσατέ τον !
 Καὶ προσέθηκεν :
 — 'Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔχωμεν τὴν εὐχαριστήσιν νὰ συγχευματίσωμεν εἰς τὸν Χρυσοῦν Ἥλιον. 'Ἀπέρχομαι κατόπιν διὰ Σατωροῦ. Καλὴν ἐντάμωσιν, κύριε.
 Μείνας μόνος μετὰ τοῦ ἐπιστάτου, ὁ Βικτωριανὸς τὸν ἠτένισε μὲ ὕφος συμπαθείας.
 — Ποῦτος νομίζεις εἶνε αὐτὸς ὁ ξένος ; ἠρώτησεν.
 — 'Ε! ἐπεφώνησεν ὁ ἐπιστάτης.
 — Δεκαοκτῶ ἔτη... Πρὸ δεκαοκτῶ ἐτῶν ἀνεχώρησε δι' Ἀμερικὴν.
 — Πρὸ δεκαοκτῶ ἐτῶν... Τὸ εἶπεν.
 — 'Ἡ ἡμερομηνία αὐτὴ οὐδὲν σὰς ἐνθυμίζει, κύρ Πουρσαῖν ;
 — Τί νὰ μοὺ ἐνθυμίζῃ ;
 — Δὲν ἦτο τὸ ἔτος κατὰ τὸ ὅποτον ἡ δούκισσα ἦλθε καὶ ἐκλείσθη εἰς τὴν Ζονσέρην ;
 — 'Ἔστω !
 — Γνωρίζετε ὅτι ὁ κόσμος ἔκαμε σχόλια...
 — 'Ο κόσμος μπορεῖ νὰ λέγῃ ὅ,τι θέλει.
 — 'Ο εἰς Ζονσέρην περιορισμὸς αὐτὸς παρήγαγε δύο ἀξια ἀπορίας ἀποτελέσματα.
 — 'Ἐνωθὲν τί θέλετε νὰ εἴπητε.
 — Τὸν γάμον τοῦ κόμητος Βωνοᾶζ καὶ τὴν αἰφνιδίαν περιουσίαν τοῦ Καμπεϋρόλ.
 — Τὸ ἐσκεπτόμην.
 — Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν φῆμαι διέτρεξαν τὸν τόπον... περὶ παιδίων, τὰ ὁποῖα ἐφυγάδευσαν ἐν ὄρα νυκτὸς καὶ διηύθυναν εἰς Σατωροῦ.

— Ποῦτος ἦτο εἰς θέσιν νὰ τὸ γνωρίζῃ ;
 — Πολλοί... 'Ἐὰν τις ἤθελεν ἐκ διαφόρων μερῶν νὰ λάβῃ πληροφορίας... εἶνε ὁ ἀμαξηλάτης Λεονάρδος... οἱ φύλακες τοῦ σταθμοῦ, ὁ ξενοδόχος τοῦ Μαύρου Ἴππου... καὶ ἄλλοι ἀκόμη.
 — Λόγοι τοῦ ἀέρος !
 — Καὶ ἀκόμη τὸ πάθημα τοῦ νέου μὲ τοὺς σκύλους τῆς δουκίσσης... καὶ ὅστις ἐγένεν ἔκτοτε ἀφαντος. 'Ο νέος αὐτὸς ἦτο ὁ πατὴρ ἀναμφιβόλως... ἐξάπαντος, φίλε Πουρσαῖν.
 — 'Ἐπινοήσεις.
 — Εἰμεθα οἱ δύο μας... "Ἄν μοὶ ὠμολογεῖτε τὴν ἀλήθειαν, τί θὰ προέκυπτε κακόν ; Δὲν θὰ σὰς προδώσω ἐγώ... Καὶ ἔπειτα ἡ δικαιοσύνη οὐδὲν ἔχει πλέον νὰ κάμῃ... Πολλὸ ἔκτοτε παρήλθε χρόνος. Οὐδέποτε ἔδωκα κακὰς συμβουλὰς εἰς σὰς, ὡς εἰς κανένα... "Ἄς ὑποθέσωμεν...
 — Τί ;
 — Θυσιάζετε ὀλίγας στιγμὰς ἵνα συνομιλήσωμεν ;
 — Μετὰ χάριτος, κύριε Βικτωριανέ.
 — 'Ἐὰν, ἐκ τύχης, αὐτὸς τὸν ὅποτον πρὸ ὀλίγου εἶδετε ἦτο ἐκεῖνος τὸν ὅποτον κατεδιώξατε μὲ τοὺς σκύλους σὰς !
 — Σὰς τὸ εἶπεν ;
 — 'Ὡς βλέπετε ! 'Ἐξακολουθῶ λοιπόν. 'Ἐὰν αὐτὸς ἐπανερχετο βαθύπλουτος, ἐμμανῆς διὰ τὴν τότε καταδίωξίν του... καὶ διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν μικρῶν του, ἀπόφασιν ἔχων τὰ πάντα νὰ διαπράξῃ ἵνα τὰ ἀνεύρῃ καὶ νὰ ἐδικηθῇ κατόπιν τοὺς βλαψάντας αὐτόν, δὲν θὰ ἦτο κάλλιον νὰ ἦτό τις μὲ τὸ μέρος του μᾶλλον. Διότι ἐπὶ τέλους, φίλε Πουρσαῖν, εἶνε ἀκηλίδωτος καὶ διὰ τοὺς ἄλλους δὲν συμβαίνει τὸ αὐτό !...
 — Ποίους ἄλλους ;
 — Τοὺς συντείναντας εἰς τὴν ἐξαφάνισιν τῶν παιδίων ! Τοὺς βλαψάντας σκληρῶς τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον, ὁ ὅποτος ἔσφαλε μόνον διότι ἦτο νέος καὶ ὠρατός καὶ ἡγαπᾶτο παρὰ τῆς δεσποινίδος Σαρναίου. 'Εκεῖνος τέλος, οἱ ὅποιοι ἠπάτησαν τὴν κυρίαν σὰς, πείθοντες αὐτὴν ὅτι αἱ κόραι τῆς ἀπέθανον, καὶ χαλαροῦσαι τὸν πρὸς τὸν νέον δεσμόντης.
 — Ρεμβασμοί ! ἐψιθύρισεν ὁ Πουρσαῖν, ἵνα εἴπῃ τι καὶ αὐτός.
 'Ο Βικτωριανὸς προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσεν.
 — 'Ἐννοεῖτε, ὑπέλαβεν ὅτι ὁ νέος δὲν-θ' ἀποτύχη, ἐὰν πρόκηται νὰ παλαίσῃ πρὸς τὸν Καμπεϋρόλ καὶ αὐτόν ἔτι τὸν κόμητα Βωνοᾶζ, καθόσον μάλιστα χαίρει καὶ εὐνοϊῶν...
 — 'Οποῖων ;
 — Τῆς εὐνοίας τῆς κομῆσεως, ἐν πρώτοις ! Τὸν ἡγάπα ἄλλοτε, καὶ θὰ τὸν ἀγαπᾷ εἰσέτι, ἐκτὸς ἐὰν τρέφῃ ἀνεξήγητόν τινα ἀδυναμίαν πρὸς τὸν σύζυγόν της, δι' ὃ θὰ ἐξεπληττόμην πολύ... καὶ σεῖς ὁμοίως... 'Ἐννοεῖτε ὅτι εὐθὺς ὡς μάθη ὅτι αἱ θυγατέρας τῆς Ζῶσι, θὰ συμμαχίσῃ μὲ τὸν πατέρα πρὸς ἀναζητήσιν των, ἐναντίων τῶν ἐξαφανισάντων αὐτάς. Λοιπόν, αὐτὸ ἀναμφιβόλως ἦλθεν ἵνα τῆ εἴπῃ...
 — 'Εκεῖνος λοιπόν εἶνε ; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Πουρσαῖν.
 — Ποῦτος, ἐκεῖνος ;
 — 'Ο Γεώργιος Δαμβέρτος.
 — 'Ἰδού ! καὶ τὸ ὄνομά του ἔτι γνωρίζετε ! εἶπεν ἐμπαικτικῶς ὁ γραφεὺς.
 — 'Ἡκουσα ἄλλοτε νὰ τὸ ἀπαγγέλλουν.
 — Αὐτὸς εἶνε ἢ κανεὶς ἀπὸ τοὺς φίλους του, ἐκεῖνος ἴσως μετὰ τοῦ ὁποίου ἐξεπατρίσθη. Εἰς τὴν θέσιν σὰς, ἰδού ἐγὼ τί θὰ ἔκαμνον.
 — Τί.
 — 'Ἀγαπάτε νὰ τηρήσῃτε τὸ ἔργον σὰς ;
 — εἶνε ὁ μόνος μου πόθος.
 — Καὶ ἔπειτα τί ἐπράξατε ; 'Ἐξετελέσατε διαταγὰς τὰς ὁποίας σὰς ἔδωκαν.

— Ἀκριβῶς.
 — Ἄγνωστον τί θὰ συμβῆ Ἐγὼ θὰ συνεμμάχου ἐν τὸ καλλίτερον κόμμα.
 — Τί νὰ πράξω ;
 — Ὁ ξένος αὐτὸς ἔχει ἀνάγκη πληροφοριῶν... εἶνε ἐν τῷ δικαίῳ του... τὰ τέκνα του ἢ τὰ τοῦ φίλου του... σκεφθῆτέ το λοιπόν... δὲν δύναται νὰ τὰ ἐγκαταλίπη...
 — Γνωρίζει λοιπὸν ὅτι ζῶσι ;
 — Γνωρίζει πολλὰ ἀκόμα.
 — Πῶς τὸ ἔμαθε ;
 — Θὰ ἐχρονотρίθουν πολὺ ἂν σὰς τὸ ἐξήγουν. Λέγω λοιπὸν ἀπλῶς ὅτι εἰς τὴν θέσιν σας ἐγὼ θὰ ἔδιδον τὰς ἀναγκαιούσας πληροφορίας, ἀλλὰ παρακαλῶν αὐτὸν νὰ μὴ μαρτυρήσῃ πόθεν τὰς ἤντησεν.
 — Ἴσως...
 — Ἦ διὰ τὸ ἀσφαλέστερον, ἠδύνασθε νὰ τὰς ἐνεπιστεύσθε εἰς ἐμέ.
 — Περὶφημα !
 — Γνωρίζετε καλῶς ὅτι δὲν θὰ σὰς προδόσω.
 — ὦ ! κύριε Βικτωριανέ !
 — Πιστεύσατέ με, εἶνε τὸ μόνον μέσον δι' οὗ θὰ ἐπιτύχω νὰ συγχωρήσῃ ἡ κυρία σας τὸ παρελθόν σας. Ἔσχε τὴν λύπην νὰ χάσῃ τὰ τέκνα της... Ὡς χαρῆ διότι τὰ ἐπανευρίσκει.
 — Ἔχετε δίκαιον. Μόνον...
 — Μόνον ;
 — Μικρὰ πράγματα γνωρίζω.
 — Ὅ,τι καὶ ἂν ἦνε !...
 — Καὶ οὐδέποτε ἡ κυρία κόμησα θὰ μὲ συγχωρήσῃ διότι δὲν τῆ εἶπον ἐνωρίτερον τὴν ἀλήθειαν.
 — Ἡ μετάνοια ἐξαλείφει τὸ ἀμάρτημα, κύρ Πουρσαίν.
 — Ἄν ἤμην περὶ τούτου βέβαιος.
 — Τὸ ἀναλαμβάνω ὑπὸ εὐθύνην μου.
 Ὁ Βικτωριανὸς δὲν εἶχε νὰ κάμῃ μὲ ἀνθρωπὸν ἀνόητον. Ὁ Πουρσαίν εἶχε τὴν ὀξυδέρκειαν δευτερεύοντος διπλωμάτου, καὶ κατενόει τὸ δυσχερὲς τῆς θέσεώς του. Ἀνεγνώρισε τὸν Δαμβέρτον ἐκ τῆς πληγῆς τῆς χειρὸς.
 Ἡ εἰς Γαλλίαν ἐπάνοδος τοῦ Δαμβέρτου ἦτο ὁ πρόδηλος καὶ ἐπικείμενος κίνδυνος ὄλων του τῶν βλαψάντων αὐτὸν ἐχθρῶν.
 Ἡ συμβουλή τοῦ γραφέως ἦτο καλή.
 Ὁ Πουρσαίν λοιπὸν ἔθηκε τοὺς ὄρους του, ὧν ὁ κύριος ἦτο ἡ τήρησις σιγῆς πρὸ τοῦ κόμητος Βωνοᾶζ.
 Προφανῶς ἡ μεταξὺ Δαμβέρτου καὶ τοῦ κόμητος Βωνοᾶζ πάλιν θὰ ἤρχιζεν ὅσον οὐπω.
 Περὶ τούτου ὁ Πουρσαίν δὲν ἀμφέβαλλεν.
 Ἐὰν ὁ Βωνοᾶζ εἶχε τὸ προνόμιον τοῦ νὰ ἦνε σύζυγος, ὁ ἕτερος ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ἔρωτος τοῦ δικτηρουμένου ἔτι ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Λευκῆς.
 Τῶν ὄρων τεθέντων, εἶπε τὰ πάντα ἀπροκαλύπτως, τὸ πρόσωπον ὃ ἔπαυεν ὁ Καμπεϋρόλ πρὸ τῆς νεάνιδος, τὰς θελήσεις τῆς δουκίσσης, τὴν διὰ Λιμόγαν ἀναχώρησιν τῆς μίαις τῶν τροφῶν τὴν ἀπροσδόκητον γέννησιν τοῦ ἐτέρου τέκνου, τὴν εἰς Ἰταλίαν ἀναχώρησιν τῆς Μαγδαλινης καὶ τέλος τὸ πρὸς τὴν ἐγγονὴν τῆς ψεύδος τῆς δουκίσσης, ἵνα διαρρήξῃ πάντα πρὸς τὸν Δαμβέρτον δεσμὸν ἐκείνης.
 Ἄλλ' ἠδύναται νὰ εἶπῃ ποῦ τὰ τέκνα μετηνέχθησαν ἢ τί ἀπέγειναν.
 Μόλις ἐκτοτε ἐπανεῖθε τὴν δουκίσσαν μέχρι τοῦ τραγικοῦ τῆς τέλους, καὶ οὐδέποτε ἔθιγε πρὸ αὐτοῦ τὸ θλιβερόν ἐκεῖνο ζήτημα.
 Εἶχε μόνον πεποιθησὶν τινα καὶ ἡ πεποίθησις αὐτὴ ἦτο οὐσιωδεστάτη.
 Ὁ ταγματάρχης Καμπεϋρόλ ὤφειλε νὰ ἐπαγρυπνῆ τὰς δύο ἀποκλήρους.
 Ἦτο ὁ μόνος δυνάμενος τὰ πάντα νὰ εἶπῃ, ὡς ὁ μόνος γνωρίζων τὰ πάντα.

Ἦτο ὁ κώδων τοῦ «Χρυσοῦ Ἠλίου» ἐσήμανε τὸ πρόγευμα, ὁ Πουρσαίν ἐπεράτου τὰς ἐκμυστηρεύσεις του, τὰς ὁποίας ὁ γραφεὺς ἐσημεῖον ἐν ἄκρῃ πρόσοχῃ.

Ὁρατος ἥλιος ἐφώτιζε τὴν κονιοφόρτον ὁδὸν τοῦ Πρελλῶ.

— Πηγαίνωμεν νὰ προγευματίσωμεν, φίλε Πουρσαίν, εἶπεν ὁ Βικτωριανός.

Εἶνε πάντοτε ἀπόλαυσις εἰς τὸν ἀγρότην ἢ πάροδος μίαις ὄρας ἐν τῷ πανδοχείῳ μετὰ φίλων, ἔστω καὶ ὅτε ἡ μαγειρικὴ εἶνε μετρία, ἢ δὲ μαγειρικὴ τοῦ Γιρονέττου ἔχαιρε μοναδικῆς φήμης.

Ὡς διὰ νεύματος ὁ Δαμβέρτος παρεκάλεσε τὸν Βικτωριανὸν νὰ ἐξομολόγησῃ τὸν ἐπιστάτην, δι' ἐτέρου τώρα νεύματος ὁ γραφεὺς τὸν ἐπληροφόρησεν ὅτι ἡ ἐξομολόγησις συνετελέσθη.

Ὁ ξένος ὑπῆρξε διαχυτικὸς καὶ ἀφειδῆς.

Ἡ τράπεζα ἐτέθη δι' αὐτὸν καὶ τοὺς κεκλημένους του ἐν μικρᾷ αἰθούσῃ προωρισμένη διὰ τὰ ἐκλεκτὰ γεύματα.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες παρεκάθησαν ὁμοῦ.

Ὁ Δαμβέρτος, μετὰ τὴν κατὰκτησιν τοῦ Βικτωριανοῦ, κατέκτησε τώρα καὶ τὸν Πουρσαίν.

Ἐμίλησε περὶ γαιῶν, λειμῶνων καὶ δασῶν, χωρὶς οὐδ' ὑπαινιγμῶν τοῦ ταξειδίου του νὰ κάμῃ καὶ μετεχειρίσθῃ τὸν ἀρχαῖον του δήμιον ὡς ἀληθῆ φίλον.

Ὅτε ἀνέβη πάλιν τὸ ὄχημά του, ἐφωδιασμένος διὰ τῶν χαρτίων τοῦ Βικτωριανοῦ, τῷ ἐξέφρασεν ὅλην του τὴν εὐγνωμοσύνην δι' ἐνὸς βλέμματος καὶ τῷ ἐπανάλαβεν εἰς τὸ οὖς τὰς λέξεις :

— Ὑπόχρεως μέχρι τελευταίας πνοῆς !

Ἐθλίψεν ἐγκαρδίως τὴν χεῖρα τοῦ ἐπιστάτου καὶ τὴν πρῶταν τῆς ἐπαύριον ἡ κυρία Βωνοᾶζ ἔλαβε βραχεῖαν ἐπιστολὴν προερχομένην ἀπὸ Σατωροῦ καὶ περιλαμβάνουσαν τὰ ἐξῆς :

« Δατρευτή μου,

Ἄι προσπάθειάι μας θὰ ἦνε ἀναμφιβόλως εὐχερέστεραι παρ' ὅ,τι ὑπέθετον. Ἄφετέ με νὰ ἐνεργῶ μόνος. Ἐλπίζετε.

Ἦθ' ἔδιδον τὴν ζωὴν μου δι' ἐν σας δάκρυ ὀλιγώτερον.

« Γ. . . »

Κ'

Ἔαρ, νεότης τοῦ ἔτους· νεότης, ἔαρ τῆς ζωῆς !

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν, ἐνῶ ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος βεβουθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του καὶ διαβλέπων καὶ ἄλλας ἀνοσίας πράξεις, πλὴν ἐκείνων, ὡς αὐτὸς εἶχεν ὑποστή, ἀπῆρχετο εἰς Παρισίους διὰ τῆς κατ' εὐθείαν ἀμαζοστοιχίας, ὁ Φραγκίσκος Γκέρν, περιχαρῆς, ἐπᾶνῆρχετο εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αὐγουστίνου οἰκίαν, ἐνθα εἶχε γείτονα τὴν Ἰωάνναν Βωρδοῦ.

Ὁ οἰκονόμος τὸν ἐκάλεσε διαβαίνοντα.

— Ἐνα γράμμα ἔχετε, εἶπεν.

Ὁ νέος τὸ ἔλαβε μετὰ σπουδῆς.

Ἦτο ἐκ τῆς πατρίδος του.

Ἔστη ἐν τῷ προδρόμῳ ἵνα πάραι τὸ ἀναγνώση.

Ἦτο ἐπιστολὴ τῆς μητρὸς του.

Ἡ ἐξαίρετος γυνὴ τῷ παρεῖχεν εἰδήσεις. Τὰ πάντα ἔβαινον ἐκεῖ αἰσίως. Ἡ ἀνεσις ἀπεκατέστη εἰς τὸ γηραιὸν οἰκημα. Τὸν ἐνεθάρρυνε, δηλοῦσα ὅτι ἦτο ἔτοιμος πρὸς πᾶσαν θυσίαν. Τὸν ἰκέτευε νὰ μὴ ὑποβάλλῃ ἑαυτὸν εἰς στερήσεις. Ἐκεῖναι εἶχον πᾶν τὸ ἀναγκαῖον καὶ ὄλαι των αἱ ὀμιλῖαι εἰς αὐτὸν περιστρέφοντο. Τὸν ἔλυπουντο διότι εὐρίσκετο εἰς τὸν λαβύρινθον τῆς πρωτευούσης, ἐνῶ κάτω ἐκεῖ εἰς Βρετάνην, τόσον καλῶς θὰ ἔζῃ.

[Ἔπεται συνέχεια.]

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Ἀναρίθμητοι capeadores ἔτρεξαν τότε περὶ αὐτόν, τὸν περιεκύκλωσαν καὶ ἤρχισαν νὰ τὸν προκαλοῦν, νὰ τὸν ἐρεθίζουσι, νὰ τὸν ἀναγκάζουσι νὰ τρέχη ἐδῶ κ' ἐκεῖ κινου-
τες τὰς capas πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ἐλκύνοντες καὶ ἀποφεύγοντες αὐτόν διὰ ταχυτάτων ἐλιγμῶν καὶ πάλιν ἐπιστρέφοντες καὶ προκαλοῦντες καὶ ἀποφεύγοντες αὐτόν ἐκ νέου, ὁ δὲ ταῦρος νὰ ὀρμᾷ ἐναντίον πότε τοῦ ἑνὸς καὶ πότε τοῦ ἄλλου, νὰ τοὺς καταδιώκη μέχρι τοῦ διαφράγματος, νὰ κτυπᾷ τούτο διὰ τῶν κεράτων του, νὰ τύπη τὸ ἔδαφος διὰ τῶν ποδῶν του, νὰ πηδᾷ, νὰ μυκᾶται, νὰ ἐμπήγῃ ἐκ νέου τὰ κέρατα αὐτοῦ, κατὰ τὴν διάβασίν του, εἰς τὴν κοιλίαν τῶν νεκρῶν ἵππων, νὰ προσπαθῇ νὰ πηδήσῃ εἰς τὸν μεταξὺ τῶν δύο περιφραγμάτων χώρον, νὰ διατρέχη τὸ στάδιον καθ' ὅλα αὐτοῦ τὰ μέρη.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ εἶχον ἔλθει ἄλλοι picadores ν' ἀντικαταστήσουσι τοὺς δύο τῶν ὁποίων ἐφρονεῦθησαν οἱ ἵπποι, καὶ ἐτοποθετήθησαν, μακρὰν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Toril, μὲ τὸ δόρυ εἰς τὴν δορατοδόκην, ἀναμένοντες τὴν ἐπίθεσιν τοῦ ταύρου.

Οἱ capeadores τὸν ἔσυραν ἐπιθετικῶς πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ὁ ταῦρος ἰδὼν τὸν πρῶτον ἵππον, ὤρμησεν ἐναντίον αὐτοῦ μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ἡ ἔφοδος του ἀπέτυχεν· τὸ δόρυ τοῦ picador ἐνεπήγῃ εἰς τὴν ὠμοπλάτην αὐτοῦ.

Ὁ ταῦρος ὠργίσθη, προσεπάθησε νὰ ὀρμήσῃ μὲ ὅλην αὐτοῦ τὴν δύναμιν, ἀλλ' εἰς μάτην. Ὁ picador ἦτο ἀκλόνητος· ὁ ταῦρος ὠπισθοχώρησεν, ὁ ἵππος ἐσώθη καὶ παταγῶδη χειροκροτήματα ἐχαιρέτισαν τὸν σωτήρα.

Ὁ ἄλλος picador ὑπῆρξεν ὀλιγώτερον εὐτυχής. Ὁ ταῦρος ὤρμησε κατ' αὐτοῦ, οὗτος δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν κτυπήσῃ διὰ τοῦ δόρατος, τὸ φοβερὸν κέραν εἰσέδυσεν εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ ἵππου μὲ ταχύτητα βέλους. Τὰ σπλάγχνα τοῦ δυστυχοῦς ζώου ἐχύθησαν καὶ ἔμειναν κρεμασμένα σχεδὸν μέχρι τοῦ ἐδάφους κινούμενα ὡς σάκκος.

Ὁ picador ἔμεινεν ἐπὶ τοῦ ἐριπιπίου. Τότε εἶδομεν φρικῶδες θέαμα. Ὁ picador βλέπων ὅτι ἡ πληγὴ δὲν ἦτο θανατηφόρος δὲν ἀφιππεύει, ἀλλὰ κεντᾷ τὸν ἵππον καὶ τοποθετεῖται εἰς ἄλλο μέρος ἀναμένων δευτέραν ἔφοδον. Ὁ ἵππος διέσχισε τὸ στάδιον μὲ τὰ ἔντεα ἔξω, τὰ ὅποια ἐκτύπων εἰς τοὺς πόδας του καὶ τῷ ἀνέκοπτον τὸ βῆμα. Ὁ ταῦρος τὸν κατεδίωξεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς καὶ ἔστη.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη ἤχος σάλπιγκος. δι' οὗ ἠγγέλλετο ὅτι οἱ picadores ἔπρεπε νὰ ἀποσυρθοῦν Ἡνοῖζε θύρα τις καὶ ἀνεχώρησαν ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου.

Ἐπὶ τοῦ πεδίου ἔμειναν δύο ἵπποι νεκροί, ἐδῶ δὲ καὶ ἐκεῖ λίμναι καὶ ρυακία αἵματος, ὅπερ δύο chulos ἐκάλυψαν διὰ χωμάτων.

Μετὰ τοὺς picadores ἔρχονται οἱ banderilleros. At banderillas εἶνε μικρὰ ἀκόντια μῆκους τεσσαράκοντα περίπου ἑκατοστῶν, κοσμούμενα διὰ χρωματιστοῦ χάρτου καὶ ἔχοντα αἰχμὴν μεταλλίνην ἐσχηματισμένην οὕτως ὥστε, ὅταν ἄπαξ ἐμπηχθῇ εἰς τὰς σάρκας νὰ μὴ ἐξέρχεται πλέον ὁ δὲ ταῦρος τρέχων καὶ κινῶν αὐτὸ οὐδὲν ἄλλο κάμνει ἢ νὰ τὸ ἐμπήγῃ βαθύτερον ἀκόμη.

Ὁ banderillero λαμβάνει δύο ἐκ τῶν ἀκοντίων τούτων, ἓν εἰς ἑκατέραν τῶν χειρῶν του καὶ τοποθετεῖται ὀρθος

πρὸ τοῦ ταύρου εἰς ἀπόστασιν δεκαπέντε περίπου βημα-
των, ὑψῶν δὲ τοὺς βραχίονας καὶ κραυγάζων προκαλεῖ αὐτόν καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ ἐπιπέσῃ κατ' αὐτοῦ.

Ὁ ταῦρος ὀρμᾷ ἐναντίον του, ὁ banderillero τρέχει ἐπίσης ἐναντίον τοῦ ταύρου· οὗτος κύπτει τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ τὸν κτυπήσῃ διὰ τῶν κεράτων εἰς τὴν κοιλίαν, ἐκεῖνος ἐμπήγει τὰς banderillas εἰς τὸν αὐχένα, τὴν μίαν ἐκ δεξιῶν καὶ τὴν ἄλλην ἐξ ἀριστερῶν καὶ δι' ἑνὸς ταχυτάτου ἐλιγμοῦ σώζεται.

Ἐὰν κύψῃ ὀλίγον, ἐὰν σφάλῃ κατὰ τι ὁ ποῦς αὐτοῦ, ἐὰν διστάσῃ πρὸς στιγμὴν, εἶνε χαμένος.

Ὁ ταῦρος μυκᾶται, φουσᾷ, πηδᾷ καὶ καταδιώκει τοὺς capeadores μετὰ φοβερᾶς μανίας· ἐν μιᾷ στιγμῇ πάντες ἐπήδησαν εἰς τὸν μεταξὺ τῶν δύο περιφραγμάτων χώρον. Τὸ στάδιον εἶνε κενόν. Τὸ θηρίον μὲ τὸ στόμα ἀφρισμένον, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς αἰμοδίψους, μὲ τὸν λαιμὸν βαμμένον εἰς τὸ αἶμα, ποδοπατεῖ τὸ ἔδαφος, τρέχει, κτυπᾷ τὸ περίφραγμα, ζητεῖ ἐκδίκησιν, θέλει νὰ φονεύσῃ, ἔχει ἀνάγκην αἱματοχυσίας. Οὐδεὶς τολμᾷ νὰ τὸ ἀντιμετοπίσῃ. Οἱ θεαταὶ κραυγάζουσι:

— Ἐμπρός! θάρρος! Ὁ ἄλλος banderillero!

Ὁ ἄλλος banderillero προχωρεῖ καὶ ἐμπήγει τὰ ἀκόντια του. Ἐπειτα τρίτος τις, ἔπειτα πάλιν ὁ πρῶτος.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῷ ἐνέπηξαν ὀκτώ. Τὸ δυστυχὲς ζῶον, ὅταν ἠσθάνθη νὰ τῷ ἐμπήγῃσι τὰ δύο τελευταῖα, ἐξέβαλε μέγα μυκηθμόν, σπαραξικάρδιον, φρικῶδη καὶ ὀρμησάν ἐναντίον ἑνὸς ἐκ τῶν ἐχθρῶν του, τὸν κατεδίωξε μέχρι τοῦ διαφράγματος, ἐπήδησε καὶ ἔπεσε μετ' αὐτοῦ μεταξὺ τῶν δύο περιφραγμάτων.

Οἱ δέκα χιλιάδες θεαταὶ ἠγέρθησαν σύσσωμοι κραυγάζοντες:

— Τὸν ἐφόνευσεν!

Ἄλλ' ὁ banderillero εἶχε διαφύγει τὸν κίνδυνον. Ὁ ταῦρος ἔτρεχεν ἀκαταπαύστως πότε ἐμπρός καὶ πότε ὀπίσω μεταξὺ τῶν δύο περιφραγμάτων, ὑπὸ βροχὴν ραβδισμῶν καὶ γρονθοκοπημάτων, μέχρις οὗ προσέκρουσεν ἐπὶ τινος θύρας ἀνοικτῆς, εἰσῆλθεν ἐκ νέου εἰς τὸ στάδιον καὶ ἡ θύρα ἐκλείσθη πάλιν.

Τότε ὅλοι οἱ banderilleros καὶ ὅλοι οἱ capeadores τὸν περιεκύκλωσαν ἐκ νέου. Εἰς, διελθὼν ὀπισθεν αὐτοῦ, τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὴν οὐρὰν καὶ ἐξηφνίσθη ὡς ἀστραπή· ἄλλος τις, διελθὼν πρὸ αὐτοῦ ταχύτατα, τῷ ἐτύλιξε τὴν cara περίξ τῶν κεράτων· τρίτος τις ἔσχε τὴν τόλμην νὰ τὸν πλησάσῃ τόσον, ὥστε νὰ τῷ ἀφαιρέσῃ διὰ τῆς χειρὸς του μικρὰν μεταξωτὴν ταινίαν, τὴν ὁποίαν ἔφερον ἐπὶ τῆς ράχως· ἄλλος τις, τολμηρότερος πάντων, ἐστήριξεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κοντόν τινα, ἐνῶ ὁ ταῦρος ἔτρεχε, καὶ πηδήσας διήλθεν ἀνωθεν αὐτοῦ καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος, ρίπτων τὸν κοντόν μεταξὺ τῶν ποδῶν τοῦ ἐκπεπληγμένου ζώου.

Πάντα ταῦτα ἔκαμνον μὲ ταχύτητα ταχυδακτυλοφυγοῦ καὶ μὲ χάριν χορευτοῦ, ὡς νὰ ἐχοράτευον μὲ κανὲν πρόβατον! Ὁ δὲ κύριος ἀντήγει ἀπὸ τοὺς γέλωτας, τὰ χειροκροτήματα καὶ τὰς κραυγὰς τῆς ἀπολαύσεως, τοῦ θυματομοῦ καὶ τῆς φρίκης τοῦ ἀπέριου πλήθους.

Ἦχει ἄπαξ ἔτι ἡ σάλπιγξ. Οἱ banderilleros ἐτελείωσαν. Τώρα εἶνε ἡ σειρά τοῦ espada. Εἶνε ἡ ὑψίστη στιγμὴ, εἶνε ἡ κρίσις τοῦ δράματος. Τὸ πλῆθος ἀνησυχεῖ,

αὶ κυρία προκύπτουν ἐκ τῶν θεωρείων, ὁ βασιλεὺς ἐγείρεται. ὁ ἔξοχος Φρασκοῦλος, κρατῶν διὰ μίαν χεῖρα τὸ ξίφος καὶ τὴν muleta, ἥτις εἶνε τεμάχιον ἐρυθροῦ ὑφάσματος, προσκεκολλημένου ἐπὶ μικρᾷ ράβδῳ, εἰσέρχεται εἰς τὸ στάδιον, παρουσιάζεται ἐνώπιον τοῦ βασιλικοῦ θεωρείου, ἀποκαλύπτεται καὶ ἀφιεροῖ εἰς τὸν βασιλέα, προσφέρον ποιητικὴν τινα φράσιν, τὸν ταῦρον, τὸν ὅποιον μέλλει νὰ φονεύσῃ. Μετὰ τοῦτο ρίπτει τὸν σκοῦφόν του εἰς τὸν ἀέρα, ὡς νὰ εἴπῃ :

— Θὰ νικήσω ἢ θὰ ἀποθάνω !

Καὶ ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τῆς λαμπρᾶς συνοδίης τῶν capeadores, προχωρεῖ μὲ βῆμα ἀποφασιστικὸν πρὸς τὸν ταῦρον. Τότε ἤρχισεν ἀληθῆς πάλη, σῶμα πρὸς σῶμα, ἀξία ὁμηρικῆς περιγραφῆς.

Ἄφ' ἑνὸς τὸ θηρίον μὲ τὰ φοβερὰ αὐτοῦ κέρατα, μὲ τὴν ἀπειρὸν δυνάμιν του, μὲ τὴν διψῆν του δι' αἷμα, ἐξηγριωμένον ἀπὸ τὸν πόνον, τετυφλωμένον ἀπὸ τὴν ὀργήν, κυρτόν, αἰμόφυρτον, τρομερόν. Ἄφ' ἑτέρου εἰς νέος εἰκοσαετής, ἐνδεδυμένος ὡς χορευτῆς, μόνος, ἀνυπεράσπιστος, μὲ ἐν ἐλαφρὸν ξίφος εἰς πὰς χεῖρας. Ἄλλ' ἔχει ἐπάνω του δέκα χιλιάδες βλεμμάτων ! Ὁ βασιλεὺς τῷ προτομαίνει δῶρόν τι ! Ἡ ἐρωμένη του εἶνε ἐκεῖ ἐπάνω, εἰς τὴν θεωρεῖον, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπ' αὐτοῦ ! Χίλια κυρία τρέμουν διὰ τὴν ζωὴν του !

Ὁ ταῦρος στέκει, τὸν πκρατηρεῖ. Ἐκεῖνος πκρατηρεῖ τὸν ταῦρον καὶ σείει πρὸ αὐτοῦ τὸ ἐρυθρὸν ὑφάσμα. Ὁ ταῦρος τῷ ἐπιτίθεται, ὁ espada ἀποφεύγει τὸν κίνδυνον, τὸ φοβερὸν κέρασ ἐπιψαύει τὸ πλευρὸν αὐτοῦ, ὡθεὶ τὸ ἐρυθρὸν ὑφάσμα καὶ πλήττει εἰς τὸ κενόν. Παταγῶδη χειροκροτήματα ἐκρήγνυνται ἐφ' ὄλων τῶν βαθμίδων τῆς κλίμακος, ἐξ ὄλων τῶν θεωρείων, ἐξ ὄλης τῆς στοᾶς. Αἱ κυρία βλέπουν μὲ τὰς διόπτρας καὶ ἀνακραζοῦν :

— Δὲν ὠχρίασε !

Γίνεται ἐκ νέου σιγή, δὲν ἀκούεται οὔτε μία φωνή, οὔτε εἰς ψῆυρος.

Ὁ τολμηρὸς torero σείει ἐπικνελημένως τὴν muleta πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἐξηγριωμένου ζώου, φέρει αὐτὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, μεταξὺ τῶν κεράτων, πέριξ τοῦ λαιμοῦ, τὸ ἐξαναγκάζει νὰ ὀπισθοχωρῇ, νὰ προχωρῇ, νὰ περιστρέφεται, νὰ πηδᾷ. Δεκάκις προκαλεῖ τὴν ἐπίθεσιν αὐτοῦ καὶ δεκάκις, δι' ἐλαφροῦς τινὸς κινήσεως, διαφεύγει τὸν θάνατον. Ρίπτει τὴν muleta, τὴν ἀναλαμβάνει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ταύρου. γελᾷ πρὸ αὐτοῦ, τὸν προκαλεῖ, τὸν λοιδορεῖ, πικρῶς μαζῆ του.

Ἀφῆνης στέκει, τίθεται εἰς προσοχὴν, ὑψώνει τὸ ξίφος, σκοπεύει. Ὁ ταῦρος τὸν κυττάζει. Ἄκομη μία στιγμή καὶ θὰ ἐπιπέσῃ ὁ εἰς κατὰ τοῦ ἄλλου ταυτοχρόνως. Εἷς ἐκ τῶν δύο πρέπει νὰ ἀποθάνῃ.

Δέκα χιλιάδες βλέμματα τρέχουν μὲ ἀστραπικίαν ταχύτητα ἀπὸ τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους, εἰς τὴν αἰχμὴν τοῦ κέρατος, δέκα χιλιάδες καρδίαι κτυποῦν ἀπὸ ἀγωνίαν καὶ ἀπὸ τρόμον, ὅλα τὰ πρόσωπα εἶνε ἀκίνητα, οὔτε μία ἀναπνοὴ ἀκούεται, τὸ ἀπειρὸν πλῆθος φκίνεται ὡς ἀπολιθωμένον.

Ἄκομη μία στιγμή. Ἰδοὺ ! Ὁ ταῦρος ἐφορμᾷ, ὁ ἀνθρώπος βυθίζει τὸ ξίφος.

Μία σύγχρονος ὀξυτάτη κραυγὴ, συνοδευομένη ὑπὸ ραγδαίων χειροκροτημάτων, ἐκρήγνυται πανταχόθεν.

Τὸ ξίφος εἰσέδυσσε μέχρι τῆς λαβῆς εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ταύρου.

Ὁ ταῦρος κλονεῖται, ἐνῶ δὲ ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ρεεῖ φθονοῦν αἷμα πίπτει ὡς κεραυνόπληκτος.

Ὁ ἀνθρώπος ἐνίκησε !

Τότε ἐπηκολούθησεν ἀπερίγραπτος ταραχὴ. Τὸ πλῆθος φαίνεται ὡς καταληφθὲν ὑπὸ παραφροσύνης. Πῆντες ἐγείρονται, κινοῦντες τὰς χεῖρας καὶ κραυγάζοντες. Αἱ κυρία χειροκροτοῦν, κινοῦν τὰ μανδύλια καὶ τὰ ριπιδία. Ἡ μου-

σικὴ παινίζει. Ὁ espada νικητῆς πλησιάζει εἰς τὸ περίφραγμα καὶ περιέρχεται τὸ στάδιον, ἐνῶ ἀπὸ τὴν στοᾶν, ἀπὸ τὰ θεωρεῖα, ἀπὸ τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος οἱ θεαταὶ παράφοροι ἐξ ἐνθουσιασμοῦ ρίπτουν ἐπ' αὐτοῦ δράκας σιγάρων, χρηματοφυλάκια, ράβδους, πῖλους, πᾶν ὅ,τι εὐρίσκειται προχειρότερον. Ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν ὁ εὐτυχῆς torero ἔχει τὰς χεῖρας πλήρεις πραγμάτων. Καλεῖ εἰς βοήθειαν τοὺς capeadores, ἐπιστρέφει τοὺς πῖλους εἰς τοὺς θαυμαστὰς του, εὐχαριστεῖ ἀποκρίνεται ὅπως εἴμπορεῖ εἰς τοὺς χαιρετισμούς, εἰς τοὺς ἐπαίνους, εἰς τοὺς ἐνδόξους τίτλους, οὔτινες τῷ ἀπευθύνονται πανταχόθεν καὶ ἐπὶ τέλους φθάνει ὑπὸ τὸ θεωρεῖον τοῦ βασιλέως.

Ὅλοι οἱ ὀφθαλμοὶ τότε στρέφονται πρὸς τὸν βασιλέα. ὁ βασιλεὺς θέτει τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον, ἐξάγει μίαν σιγαροθήκην πλήρη χαρτονομισμάτων καὶ τὴν ρίπτει κάτω.

Ὁ torero τὴν συλλαμβάνει εἰς τὸν ἀέρα, τὸ πλῆθος χειροκροτεῖ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ μουσικὴ ἀνακρούει πένθιμόν τι τεμάχιον εἰς τὸν ταῦρον, ἀνοίγει μία θύρα, εἰσέρχονται καλπάζοντες τέσσαρες ὠρατοὶ ἡμίονοι στολισμένοι μὲ πτερωτὰ λοφία, μὲ φιόγκους, μὲ ἐρυθρὰς καὶ κιτρίνας ταινίας, ὀδηγούμενοι ἀπὸ ἀπειραριθμοῦς chulos, κραυγάζοντας καὶ κρούοντας τὰ μαστίγια· σύρουν ἐκεῖθεν τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον τοὺς νεκροὺς ἵππους καὶ μετὰ ταῦτα τὸν ταῦρον, τὸν ὅποιον μεταφέρουν ἀμέσως ἐπὶ τινος πλατείας πλησίον τοῦ Κίρκου, ὅπου τὸν ἀνακνέει σμήνος ἀεργῶν ἀγιοπαίδων διὰ νὰ βᾶψουν τὸν δάκτυλον εἰς τὸ αἷμα αὐτοῦ, μεθ' ὃ ἐκδέρεται, κόπτεται εἰς τεμάχια καὶ πωλεῖται.

Τὸ στάδιον κενοῦται, ἡχεῖ ἡ σάλπιγξ, κρούεται τὸ τύμπανον. Ἄλλος ταῦρος ἐξορμᾷ ἀπὸ τοῦ κλωβοῦ, ἐπιπίπτει κατὰ τῶν picadores, ξεσχίζει τὴν κοιλίαν τῶν ἵππων, προσφέρει τὸν αὐχένα εἰς τὰς banderillas, φονεύεται παρ' ἑνὸς espada, οὕτω δὲ προσέρχονται εἰς τὸ στάδιον, ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἀνευ διακοπῆς τίνος, εἰς ταῦροι.

Διακροῦντες τοῦ θεάματος τούτου συγκινεῖσθε, ἀνατριχιάζετε, καταλαμβάνει ῥίγος τὴν καρδίαν σας, τὸ αἷμα ἀνέρχεται εἰς τὴν κεφαλὴν σας ! Ἡ ὠχρότης χύνεται ἐπὶ τοῦ προσώπου σας ! Ἄλλὰ σείε, ζένε, σείε μόνον ὠχρίαστε. Τὸ παιδίον, ὅπερ ἔχετε εἰς τὸ πλευρὸν σας γελᾷ, ἡ νεανίς ἥτις καθηται ἐμπροσθέν σας, εἶνε τρελλὴ ἀπὸ τὴν χαρὰν. ἡ κυρία, τὴν ὁποίαν βλέπετε εἰς τὸ παρακείμενον θεωρεῖον, λέγει ὅτι οὐδέποτε διεσείδασε τόσον !

Τί κραυγαί ! τί ἐπιφωνήσεις ! Ἐκεῖ μανθάνει τις τὴν γλώσσαν ! Ἐμφανίζεται ὁ ταῦρος, κρίνεται ὑπὸ χιλίων φωνῶν.

— Τί ὠραία κεφαλή !

— Τί μάτιχ !

— Αὐτὸς θὰ κάμη αἱματοχυσίαν !

— Anda que vales un tesoro ! (Ἀξίζεις ἕνα θησαυρὸν !)

Τῷ ἀπευθύνουν ἐρωτικὰς φράσεις.

Ἐρόνευσεν ἕνα ἵππον :

— Bueno ! (Λαμπρά !)

— Κύτταξε πόσα πράγματα τοῦ ἐβγάλε ἀπὸ τὴν κοιλίαν !

Εἰς picador ἀποτυγχάνει εἰς τὸ κτύπημα καὶ πληγώνει κακῶς τὸν ταῦρον ἢ ροβεῖται νὰ τὸν ἀντιμετωπίσῃ· τότε ὑρίσταται βροχὴν φοβερῶν ὕδρων.

— Τεμπέλη, ἀπατεῶν, δολοφόνε ! Πήγχνε νὰ κρυφθῆς ! Νὰ χαθῆς !

Πῆντες ἐγείρονται, τὸν δακτυλοδεικτοῦν, τῷ δεικεῖουν τοὺς γρόνθους, τῷ ρίπτουν εἰς τὸ πρόσωπον τῆς πορτοκαλλόφλουδαις καὶ τὰ ἀποτσιγάρια, τὸν ἀπειλοῦν μὲ τὰς ράβδους.

Ὁταν ὁ espada φονεύει τὸν ταῦρον μὲ τὸ πρῶτον κτύπημα, τότε τῷ ἀπευθύνονται χίλια φράσεις, χίλια διαχύσεις ἐρωτικαί.

— Ἐλα ἐδῶ, ἀγγελέ μου!

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ εὐλογῇ, Φρασκοῦλε!

Τῷ στέλλουν φιλήματα, τὸν προσκαλοῦν, τείνουν τοὺς βραχίονας, ὡς νὰ ἤθελαν νὰ τὸν ἀναγκαλισθοῦν. Τί ἀφθονία ἐπιθέτων, λέξεων, γνωμικῶν! Ὅπόσον πῦρ! Ὅποση ζωή!

Ἀλλὰ δὲν ὠμίλησα μέχρι τοῦδε ἢ περὶ τῶν ταύρων. Εἰς μίαν πλήρη *corrida* (παράστασιν) συμβαίνουν χίλια δυστυχήματα.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΓΑΛΑΝΟΜΑΤῆ

Ὁ κ. Γαλανομάτης πρὸ ὀλίγου ἦλθεν ἐκ Παρισίων, ὅπου ἐσπούδασε τὴν ἰατρικὴν. Ἐφερὲν ὑψηλὸν πῖλον, δίοπτρα χρυσοῦ καὶ ἦτο πάντοτε χειροκτιφοφόρος. Ἡ γηραιὰ Κωνσταντινούπολις τῷ ἐφαίνετο φωλεὰ *χυδαίων ἀνθρώπων*, τὸ φακίλιον τῆς μητρὸς του ἀνυπόφορον καὶ τὸ ἐρυθρὸν μέγα παστρικὸν μανδύλιον πολὺ ποταπὸν. Ἐγείνεν ὀλίγον νευρικός καὶ ἐξεσχίζετο κραυγάζων ὅτι δὲν εὐρίσκει τίποτε καλόν. Εὐτυχῶς δὲν τὸν ἤκουσε μεμψιμοιροῦντα κανεὶς Εὐρωπαῖος, διότι θὰ ἐγέλα δια τοὺς λόγους του. Πῶς ἡ εὐδαίμων Κωνσταντινούπολις νὰ κρίνηται τόσῳ κακῶς ὑπὸ τοῦ τέκνου της. Εὐτυχῶς αἱ μόναι ἀκροάτριαι ἦσαν ἡ κοκώνα Μαριγῶ, ἡ μαγειρίσσα, ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ νεαροῦ Ἀσκληπιάδου.

Ἡ κοκώνα Μαριγῶ ἦτο πολὺ λυπημένη, διότι, ὅπως ἔλεγεν ὁ Μανωλιός, ἂν πῆγαινε νὰ ἐξασκήσῃ τὴν τέχνην της στὸ Παρίσι, θὰ τὴν ἐκρεμοῦσαν.

Ἡ μήτηρ του ἦτο ἐνθουσιασμένη μὲ τὸν υἱὸν της καὶ ἔλεγεν ἐκ τοῦ παραθύρου πρὸς τὴν γείτονα:

— Καλὴ σπουδὴ μιὰ φορὰ ἔκαμε ὁ Μανωλιός· φαντάσου τρεῖς κάσες βιβλία φέρανε καὶ ἀκόμα ποῦ ἀγοράζει. Τὸ πουλάκι μου θέλει νὰ βγάλω, λέγει, τὸ φακίλι, διότι δὲν μοῦ ταιριάζει σὰν γιατρέσσα ποῦ γέννηκα καὶ νὰ βάλω καπέλλο.

Ἡ ἀδελφὴ του ἤρχισε νὰ ἐνδύηται κατὰ τὴν παρισινήν καλαισθησίαν τοῦ Μανωλιοῦ καὶ ἔγεινε κατὶ τι φοβερὸν μὲ ἐκεῖνα τὰ φοβερὰ κτενίσματα καὶ τὰ ἐλευινὰ χρώματα, τὰ ὅποια ὁ Ἀσκληπιάδης ἐξέλεγεν. Αἱ κόραι τῆς συνοικίας μετὰ σεβασμοῦ ἀπεμιμοῦντο τὰς ἐνδυμασίας τῆς Παρασχούλας, γνωρίζουσα τὴν πηγὴν των καὶ ἐκείνη καθίστατο πολὺ εὐτυχὴς λέγουσα ὅτι, τὰ Ὑψωμαθεῖα ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ ἦλθε ὁ Μανωλιός ἔγιναν μικρὸ Παρίσι.

Ἐπρεπεν ὁμως νὰ ὀμιλῇ ἡ Παρασχούλα μόνον περὶ τῆς συνοικίας της· διότι τὰ Ὑψωμαθεῖα εἶνε κατωκημένα ἀπὸ πολὺ καλοὺς καὶ ἀνεπτυγμένους ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἐγέλων· διότι πράγματι ἡ οἰκογένεια αὕτη καὶ οἱ γείτονες κατέστησαν ἡ γελοιογραφία τοῦ Παρισίου, ἀντὶ νὰ γίνουσι ἡ μικρογραφία του.

Πολλὰ παραπετάσματα μετεκινούντο τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ὁ Μανωλιός διήρχετο καὶ πολλάκις ὁ ὑψηλὸς του πῖλος ἀπησχόλησε τὸν ὕπνον πολλῶν δεσποινίδων. Οἱ ἄνδρες ὁμως καὶ ἰδίᾳ οἱ γέροντες ἔλεγον κινούντες τὴν πολιὰν κεφαλὴν των:

— Κρίμα ἔς τοὺς κόπους καὶ ἔς τὰ ἐξόδα τοῦ Μαστροδήμου, ὁ υἱὸς του τίποτε δὲν ἔκαμε.

Αὐτὰ βεβαίως δὲν ἦσαν πολὺ κολακευτικὰ καὶ μόνον μίαν ἡμέραν ἔφθασαν εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ ἐπιστήμονος, ὅστις μειδιῶν οἰκτιρμόνως ἐψιθύρισεν:

— Ἐχουν δίκαιον· μήπως ὁμως ἤλπισα ποτὲ νὰ ἐκτιμηθῶ ἐδῶ εἰς τὰ Ὑψωμαθεῖα καὶ μάλιστα εἰς μίαν συνοικίαν, ἣτις τρέφει τόσῳ πρόστυχον ὄνομα!

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ ἐπίμονος ἰδέα, ἣτις ἀπησχόλησε τὸν Μανωλιό, ἦτο νὰ ἐγκαταστῇ εἰς τὸ Πέρα.

— Πῶς μαγαζὶ τόσων χρόνων νὰ τὸ σφαλίσω; ἀνέκραξε καταπληκτικὸς ὁ Μαστρο-Δῆμος. Αὐτὸ τὸ μαγαζὶ ἔκαμε ἐσένα ἐξοχώτατο.

Ὁ Μανωλιός δυσηρεστήθη, καὶ ὅταν εὐρέθη ἐν μέσῳ τῶν γυναικῶν, ἠπειλήσεν ὅτι θὰ ἀναχωρήσῃ καὶ πάλιν διὰ τὴν Εὐρώπην.

Ἡ μήτηρ ἔκλαυσεν, ἡ ἀδελφὴ ἐλιποθύμησεν, ἡ δὲ κοκώνα Μαριγῶ, κατὰ βᾶθος πολὺ εὐτυχῆς, ἔτριβε τοὺς ὀφθαλμούς της διὰ νὰ κλαύσῃ.

Τέλος ἐπειδὴ «τὰ λόγια τῶν πολλῶν κάμνουν τὸν ἀνθρώπου λωλό», ὁ Μαστρο-Δῆμος, ὁ πρακτικὸς ἀνθρώπος, ἐπώλησε τὸ οἰνοπωλετόν του καὶ ὄχι ἀνευ συγκινήσεως μετέβη εἰς τὸ Πέρα.

Ὁ Μανωλιός ἔφερε ἕνα γνωστὸ ταπιτσέρη, ὁ ὅποιος εἰργάσθη καὶ εἰς τὰς πρεσβείας καὶ ἐστόλισε ἕνα σαλόνι πολὺ κομψόν, ὅπου θὰ ἐδέχετο τοὺς ἀσθενεῖς του (;

Τὸ ἐσπέρας, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Παρασχούλας, ἣτις ἤδη ἔχασε τὸ χωρικὸν ὕψος της, διότι ἀπέκτησε λεπτὴν μέσην καὶ ὠχρὰς παρειάς, καὶ τῆς πιλοφόρου μαμᾶς του, μετέβαιναν εἰς τὸν κήπον.

Ὁ κύρ Νικολάκης, ἔμπορος πανικῶν εἰς τὴν μεγάλην ἀγορὰν τοῦ Βυζαντίου, ὁ ὅποιος εἶχε σκοπὸν νὰ νυμφευθῇ τὴν Παρασχούλα, ἔμαθε πῶς ντύνεται σὰν θεατρίνα καὶ ἔχει ἐραστὰς· χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε ἐνυμφεύθη μίαν ἄλλην.

Β'

Μετὰ δεκαετίαν.

Ὁ Μαστρο-Δῆμος ἀπέθανεν ἀπόπληκτος, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ πληρώσῃ τὰ μεγάλα ποσά, τὰ ὅποια ἐχρεώσται.

Ἡ κυρία Γαλανομάτῃ ἠνοιξε τὸ κιβώτιόν της καὶ ἐξήγαγε τὸ φακίλιον, τὸ ὅποτον πρὸ τόσων χρόνων δὲν εἶδεν ἠλιακὸν φῶς.

Ἡ δεσποινὴς Παρασχούλα διέμεινε δεσποινὴς.

Ἡ κοκώνα Μαριγῶ, ὁμοιάζουσα, ὅπως ὄλοι οἱ ὑπνέται, τὰ μεταβατικὰ πτηνά, τὰ ὅποια μακρύνονται εἰς τὴν προσέγγισιν τοῦ ψύχους καὶ σπεύδουσιν ὅπου ὁ ἤχος ζωογονεῖ, ἠλλάξε ἀφευτικό.

Ὁ Μανωλιός δὲν εἶναι πλέον ὁ ὄνειροπόλος νέος, τοῦ ὁποίου τὸν νοῦν διετάρραξεν ἡ αἰγλή τῶν πολυθορύβων Παρισίων. Πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος ἐφόρεσε φέσι καὶ ἐδέχθη θέσιν δημαρχιακοῦ ἱατροῦ εἰς Τυρρολόην.

— Ἀχ! ἂν ἀπεφάσιζε τὸ εὐλογημένο ἠνωρίτερον νὰ πάγῃ γιὰ τὸν σὲ χωριό, δὲν θὰ πέθαινε ὁ Δῆμος μου, ἀνθρώπος σὰν βουνὸ γερὸς, λέγει ἡ μήτηρ πρὸς τὴν κοκώνα Μαριγῶ, ἡ ὁποία ἦλθε νὰ τὰς ἴδῃ.

— Ναί· καὶ ἂν ὁ μακαρίτης τὸν ἔπαιρνε τσιράκι στὸ μαγαζὶ του καὶ δὲν τὸν ἔστελνε στὴ Φραγκιᾶ, δὲ θὰ ἔχατε τὴν ἡσυχίαν σας.

Ἡ κυρία Γαλανομάτῃ ἐστέναξε.

— Ἀχ, Μαριγῶ μου, καλὰ λές· πρέπει τὸ παιδί νὰ μαθαίνη τὴν τέχνην τοῦ πατέρα του. Ὁ μακαρίτης ἤθελε δὲ νὰ τὸν σπουδάξῃ τὸ Μανωλιό... καλὰ. Τί τὸ ἤθελε τὸ Σταυροδρόμι. Λίγοι γιανοὶ εἶναι ἐδωπέρα; Ὅχι... γιὰ νὰ κάμουνε τὴ μόδα, ὅλοι ἐδῶ μαζεύονται. Τὸν γυρέψανε ἀπὸ τόσα καθὼς πρέπει μέρη. «Θαπτόμεθα ἠθικῶς εἰς τὰς ἐπαρχίας», ξερώνιζε, ὡς ποῦ ἔθαψε τὸ μακαρίτη καὶ ἡσυχάσεν. Τώρα ὁ Θεὸς μαζύ μας. Πέρασε καὶ ἡ Παρασχούλα μου μὲ τὰ ψέματα τὰ εἰκοσι.

— Βέβαια, δέκα χρόνια εἶναι ποῦ τὰ πέρασε.

Εὐχαρίστως ἀγγέλλομεν τοῖς κ.κ. ἀναγνώσταις ἡμῶν ὅτι τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», προσεχῶς θὰ ἐκτυπῶνται δι' ὄλως νέων στοιχείων, ἅτινα πρὸ πολλοῦ παρηγγέθησαν εἰς τὰ μοναδικὰ ἀνὰ τὴν Ἀνατολὴν Καταστήματα τοῦ ρέκτου κ' Ἀνέστη Κωνσταντινίδου. Οὕτω τὸ ἡμέτερον τυπογραφεῖον ἐξ ὀλοκλήρου ἀνακαινίζομενον θὰ δέχεται καὶ οἷας δῆποτε τυπογραφικὰς ἐργασίας, μετὰ κομψότητος καὶ ἀκριβείας ἐκτελουμένας, εἰς τιμὰς λίαν εὐθιναῖς.

••• Διεύθυνσις

Ὡς ἐκ τῆς ἀπουσίας τοῦ Διευθυντοῦ καὶ τοῦ θανάτου τοῦ τέκνου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν» παρεστέρησαν λάθη τινά, ἰδίως ἐν τῷ μυθιστορήματι «Αἱ Ἀστρογοὶ Μητέρες» διὸ αἰτοῦμεν συγγνώμην παρὰ τῶν κ.κ. ἀναγνωστῶν ἡμῶν. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον καθυστέρησαν καὶ τὰ φυλλάδια τῆς «Κομήσης Σαρῆ», ἅτινα ἐν τῷ μέλλοντι θὰ ἐκδίδονται τακτικῶς.

ΤΟΜΟΙ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» προηγουμένων ἐτῶν εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ ἡμῶν, ὁδὸς Πρωαστείου, ἀριθ. 10.

Hebe's

Hair Restorer Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶναι βαφὴ, ἀλλ' ἐπαναδίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χροιάν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβὴ οὐσίαν περιέχει· εἶναι ἀχρουν καὶ διαυγές ὡς τὸ ὕδωρ.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λονδίῳ.

Εὐρίσκεται ἐν Ἀθήναις μόνον εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίνης» ὁδὸς Πρωαστείου ἀριθ. 10 καὶ τιμᾶται ἐκάστη φιάλη **Δραχμὰς ἑπτά**. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας δραχ. 8).

Τὰ ἐξῆς βιβλία πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἐν ὁδῷ Πρωαστείου, ἀριθ. 10 :

<p>Ἀπομνημονεύματα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ὑπὸ Φωτάκου, πρώτου ὑπασπιστοῦ τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη ..... 1.—</p> <p>Ἀπομνημονεύματα ὑπὸ Βίκτωρος Οὐγκῶ ..... —60</p> <p>Ἀσπασία, μυθιστορία Ρ. Χαμερλιγίου μετὰ 50 λαμπρῶν εἰκόνων... 18.—</p> <p>Ἀνὴρ καὶ Γυνή ὑπὸ Μ. Ἀμπλετ... —60</p> <p>Ἄπαντα τὰ Φιλολογικὰ Α. Ρ. Ραγκαβῆ, τόμοι 19..... 100.—</p> <p>Ἀσκάνιος, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ τόμοι 7..... 6.—</p> <p>Ἀδελφοῦλα, μυθιστορία Ἐκτορος Μαλώ, τόμοι 2..... 4.50</p> <p>Ἀττικαὶ Νύκτες: Δράματα καὶ Ποιήσεις ὑπὸ Σπ. Βασιλειάδου... 4.50</p> <p>Ἀντωνίνα, μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμᾶ, υἱοῦ ..... 2.—</p> <p>Ἄνομος Μήτηρ καὶ τὸ Τέκνον τοῦ Ἐρестоῦ, μυθιστορία Α. Ματτέῦ τόμοι 2..... 3.—</p> <p>Ἀπωλεσθεῖς Παράδεισος, μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ μετὰ πλείστων εἰκόνων ..... 6.—</p> <p>Ἄνθρωπος τοῦ Κόσμου, μυθιστορία Γρ. Δ. Ξενοπούλου..... 2.—</p> <p>Ἀπόλογοι, διηγήματα Χ. Α. Ἄνδερσεν ..... —80</p> <p>Ἄτυχος Γεώργιος, μυθιστορία πρωτότυπος..... —60</p> <p>Ἄγνωστος Βελεβίλλης, μυθιστορία Πέτρου Ζακόν..... 4.50</p> <p>Ἀναμνήσεις Ἐμμας, ὑπὸ Π. Μαντεγάτσα ..... 4.50</p> <p>Ἀδικηθεῖς Ρογήρος, μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ, τόμοι 2..... 2.—</p> <p>Ἄνθος τῆς Ἀλόης καὶ τὸ Φρούριον τοῦ Καρρού, μυθιστορία Α. Σμιθ, τόμοι 2..... 3.—</p> <p>Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες, μυθιστορία Κοτούλλου Μενδές ..... 4.50</p> <p>Ἀνθολογία Κωνσταντινίδου δεδεμένη ἄδελτος... 1.50</p> <p>» Μιχαλοπούλου..... 2.—</p> <p>Ἀμάραντα ὑπὸ Γεωργίου Δροσίνη (Πρωτὴν Ὀνειρα. — Ἀγάπη. — Ἀντίλαος. — Στὰ ξένα) .... 2.50</p> <p>Βοήθει σαυτὸν ὑπὸ Σαμουὴλ Σμάιτς 2.50</p> <p>Γεωργικά ὑπὸ Ραϊνόλδου Δημητριάδου 3.—</p> <p>Γοῦτε Μίεριγγ, μυθιστορία Οὐάιλτερ Σκῶτ..... 4.50</p>	<p>Γυναῖκες, Χαρτὰ καὶ Κρασί, μυθιστορία Πῶλ-δὲ-Κῶκ, μετάφρασις Κλ. Ραμπαγᾶ ..... —90</p> <p>Γανδίνο, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτ 4.—</p> <p>Γῆ τῆς Δουλείας, μυθιστορία Ε. Στάνλεϋ ..... 2.—</p> <p>Γρύλος τοῦ Μύλου, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτ..... 4.35</p> <p>Διαβολογιατρός, μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ μετὰ πλείστων εἰκόνων... 6.—</p> <p>Διαβολοσίμων, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτ ..... 4.30</p> <p>Δὸν Κιχώτης, μετὰ εἰκόνων, μυθιστορία Θεοβραντές, μετάφρασις Ἰσιδ. Ι. Σκυλίση..... 4.—</p> <p>Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ, μυθιστορία Στεφάνου Ξένου, μετὰ προσθήκης τῆς Καταστροφῆς τῶν Γενιτσάρων. τόμοι 2..... 4.—</p> <p>Δράματα Παρισίων, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτ..... 2.50</p> <p>Διηγήματα ὑπὸ Λάμπρου Ἐνουάλη... 3.50</p> <p>» καὶ Μυθοπλαστία ὑπὸ Δ. Πανταζῆ ..... 4.—</p> <p>» ὑπὸ Γεωργίου Βαλαβάνη —50</p> <p>Δύο Λίχνα, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ, τόμοι 4..... 4.60</p> <p>Δεκαήμερος Βοκακίου, τόμοι 5.... 3.50</p> <p>Διδασκάλισσα, μυθιστορία Εὐγενίου Σὴν ..... 2.—</p> <p>Ἐκοσιπενταετής Ἑλλην Πλοίαρχος ὑπὸ Στεφάνου Ξένου..... —80</p> <p>Ἐκστρατεία μας εἰς τὴν Σελήνην ὑπὸ Δ. Καλαποθάκη ..... 4.—</p> <p>Ἐρυθρὰ Κηλῆς, μυθιστορία Παύλου Φεβάλ ..... 4.50</p> <p>Ἐρυθροὶ Προσπεριδοφόροι, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτ, τόμοι 2.... 4.—</p> <p>Ἐρυθρόδερμοι, μυθιστορία Π. Δουπλάσι ..... 4.—</p> <p>Ἐρυθρὰ Διαθήκη, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτ, τόμοι 4..... 4.—</p> <p>Εὐρύταλος ὑπὸ Σπ. Παγανέλλη... 4.—</p> <p>Ἐκατομμύρια τοῦ Ἰωρμεῖα, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ, τόμοι 3 5.20</p> <p>Ἡ Κόρη τῆς Μαργαρίτας, μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, τόμοι 6.... 7.50</p> <p>Ἡμερολόγιον Ἀπόρου Νέου, μυθιστορία Ὀκταβίου Φεγιέ..... 4.30</p> <p>Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων, μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγκῶ, μετάφρασις Ι. Κορασσοῦσα, τόμοι 2..... 3.30</p> <p>Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, μυθιστορία Στεφάνου Ξέου, τόμοι 2..... 4.—</p>	<p>Ἡ Τέρψις τῶν Παίδων ὑπὸ Αἰκατερίνης Λασκαρίδου..... δρ. λ. 4.75</p> <p>Ἡ Ὠραία Παρισιανή, μυθιστορία τῆς Κομήσης Δίς..... —60</p> <p>Ἡ Ἐχθραὶ τοῦ Ὀρφανοτροφείου τῆς Ἀγίας Μαρίας, δράμα Π. Γιακομέττη, εἰς τρῆξις 3..... 4.—</p> <p>Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου, λυρική συλλογὴ ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου ..... —60</p> <p>Ἡ Βασίλισσα τῆς Καλλονῆς καὶ ἡ Πριγκίπισσα Σοφία, ἐκ τοῦ γαλλικοῦ..... 4.20</p> <p>Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ὑπὸ Κωνσταντίνου Παπαρρηγοπούλου τόμοι 5..... 35.—</p> <p>Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ὑπὸ Σπυρίδωνος Τρικούπη τόμοι 4..... 40.—</p> <p>Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος: ὑπὸ Σπυριδ. Λάμπρου ἐκδομένη κατὰ φυλλάδια, τιμώμενα ἕκαστον..... 4.—</p> <p>Ἱστορία τῆς Ζακύνθου (ὀλόκληρος ἡ σειρά) ὑπὸ Παναγιώτου Χιώτου... 70.—</p> <p>Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ Κερόλου Βαρθόλδη Μενδελῶνος, μετάφρασις Ἀγγέλου Βλάχου..... 12.—</p> <p>Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ὑπὸ Φ. Πουκεβίλ, μετὰ πλείστων εἰκόνων..... 40.—</p> <p>Ἱστορία Γεωργίου Καστριώτου τοῦ μετονομασθέντος Σκερδέμπεη... 4.50</p> <p>Ἱστορία τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως ὑπὸ Πλάτωνος Δρακούλη... —80</p> <p>Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος ὑπὸ Γ. Δ. Λαμπίση..... 2.30</p> <p>Ἱστορία τοῦ Γαλλογερμανικοῦ Πολέμου (1870—1871) μετὰ εἰκόνων 2.20</p> <p>Ἱστορία τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας ὑπὸ Γ. Δ. Λαμπίση, τόμοι 4..... 8.—</p> <p>Ἱστορία τῆς Γυναίκης ὑπὸ Καλλιόης Παρρέν, ἐκδομένη κατὰ φυλλάδια, τιμώμενα ἕκαστον..... 4.—</p> <p>Ἱστορία τῆς Μουσικῆς, μετάφρασις Ἀθηνᾶς Σαρεμέτη, μετὰ εἰκόνων 40.—</p> <p>Ἱστορία ἐνὸς τεθνεώτος, μυθιστορία Ε. Κεράνης..... 4.—</p> <p>Ἱππότης Μάιος, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτ ..... 2.—</p> <p>Ἱππότης Ἰωάννης ὑπὸ Ἀλεξ. Κατακουζηνοῦ ..... —50</p> <p>Ἱατρός Ραμῶ, μυθιστορία Γεωργίου Ὀνέ ..... 2.50</p> <p>Καμπούρης τῶν Παρισίων, μυθιστορία Πῶλ-δὲ-Κῶκ..... 4.30</p>
--	---	--

ΣΗΜ. Σὺν τῇ ἀποστολῇ τοῦ ἀντιτίμου ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσιν, οἱ μὲν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν 20 %, οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ 30 % ἐπὶ πλέον ἐπὶ τῆς ἀξίας· τῶν βιβλίων διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Εἰς τοὺς ἀγοράζοντας βιβλία ἀνω τῶν 20 δρ. γίνεται ἐκπτώσις 10 %. Τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποστέλλει ἀσφαλῶς οἰονδήποτε βιβλίον ἥθελε ζητήσει τις, ἄνευ οὐδεμιᾶς προμηθείας, ἐγγράφει δὲ καὶ συνοδρωτὴς εἰς οἰονδήποτε ποτε ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις περιοδικὸν ἢ ἡμερηεῖα. — Οὐδεμίαν παραγγελίαν ἐκτελεῖται ἂν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.